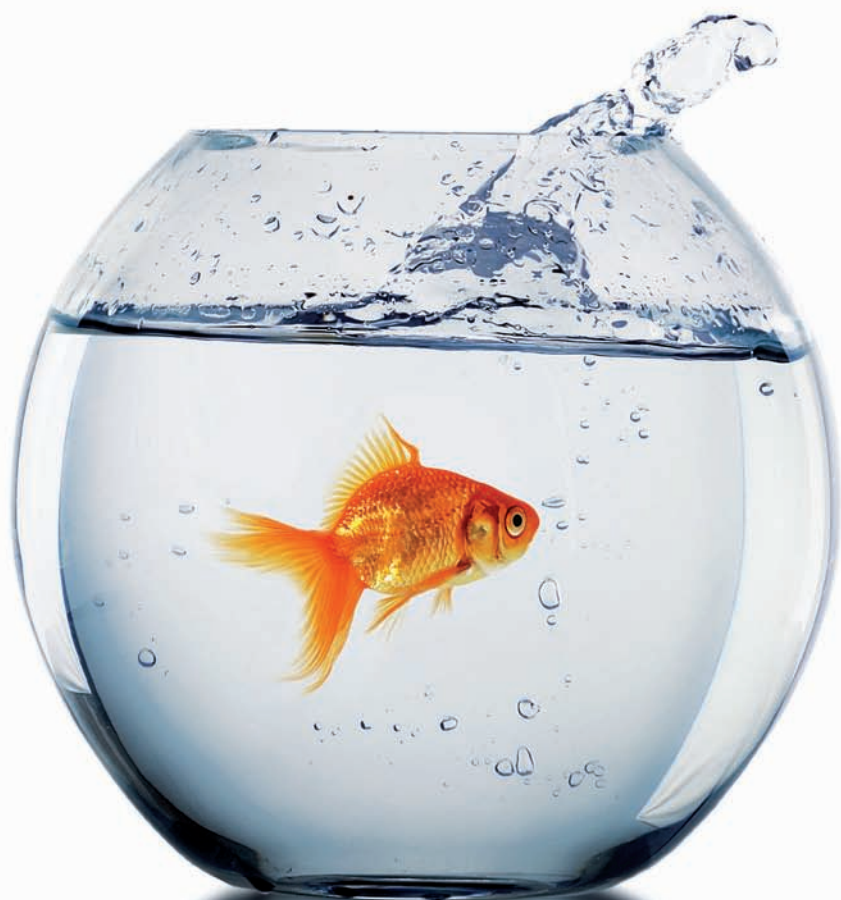

Adventes Vēstis

2011. gada janvāris, #1 (179)

Vienoti Kristus
cerībā

TĒMA: KĀDA
IR DIEVA
PIEDĀVĀTĀ
BRĪVĪBA?

MĀCĪTĀJS:
KO DARĪT AR
RAIZĒM?

ADRA LATVIJA
ZIEMASSVĒT-
KU PASĀKUMI
DRAUDZĒS

KĀ TIEK PLĀ-
NOTA ĢIMEŅU
NOMETNE?

MAZO GRUPU
DVĒSELE -
NATĀLIJA

Latvijas ziņas	4
Ārzemju ziņas	9
Tēma	10
Vārds mācītājam	14
Intervija	16
Bērniem	18
Jauniešiem	20
Ģimene	22
Citu konfesiju ziņas	23

Dievs vienmēr rūpējas

Sirsnīgi sveicu visus Jaunajā 2011. gadā! Šis gads iesākās ar lielu sniegu, daudziem nesot līdzī arī piedzīvojumus, sēžot tumsā bez elektrības, ieputinātiem, reizēm pat bez ūdens un iespējas izvest atkritumus. Tomēr nevienam un nekad nepietrūka Dieva žēlastības to visu pārdzīvot un gūt svētības.

Mani īpaši iepriecināja rīta lasījumu grāmata „Ticība, kas darbojas”, ko savā laikā uzrakstījis pazīstamais kristīgais rakstnieks Moriss Vendens. Daudziem (arī man pašai) šī grāmata bija liels ticības stiprinājums pirms vairāk nekā 20 gadiem, kad to Latvijā izdeva pirmoreiz. Mēs visi, pateicoties autoram, varam vēl tuvāk iepazīt

un iemīlēt savu Kungu un Dievu.

„Kungs nevilcina Savu apsolījumu, kā dažiem tas šķiet, bet ir pacietīgs ar jums, negribēdams, ka kādi pazustu, bet ka visi nāktu pie atgriešanās.” (2. Pēt.3:9) Lai cik mēs būtu vāji, neinteresanti, sekli, noguruši savās acīs un domās, Dievs vienmēr var un grib katru pacelt, iedrošināt, likt nest augļus un zaļot. Nevienu brīdi Viņš mūs neatstāj, pat ja esam vieni paši ieputināti savās lauku mājās, bet vēl vairāk – cilvēku pilnā telpā vieni ar savām domām un problēmām! Dievs vienmēr rūpējas gan, lai salabotu elektrības vadus, gan atsūtīs kaut ko – cilvēku, rakstītu vārdu, skanošu radio balsi –, lai mūs mierinātu un stiprinātu. Skatīsimies Viņa virzienā ar lūgšanām uz lūpām un sirdī, darīsim un iesim, runāsim ar citiem un palīdzēsim ikvienam, kas meklē Dieva gaismu!

Lai Dievs mūs visus bagātīgi svētī un vada!

*Ar cieņu,
AV galvenā redaktore
Tatjana Tomsone*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Atbildīgie redaktori:

Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Liene LIEPIŅA
Māris DEBNERS
Māriete LIPSKA
Valda REĶE

Vāka foto:
Shutterstock.com

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienības izdevniecība
PATMOS

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Pateicība „Celtniecības Fondam”

Salacas draudzes padome ir pateicīga Latvijas draudžu savienībai par iespēju no „Celtniecības Fonda” līdzekļiem nomainīt dievnama ieejas bloku. Dievnama durvis bija uzbriedušas, un apmeklētāji bija spiesti doties iekšā pa sētas durvīm. Draudze saviem spēkiem šobrīd turpina nomainīt visus logus.

Esam pārliecinājušies par „Celtniecības Fonda” vērtību. Gribam ieteikt un atgādināt, ka ikviens draudzes loceklis Latvijā ir aicināts ziedot 1% no saviem ienākumiem mūsu dievnamu sakārtošanai. Gadījumā, ja tavš dievnams ir labā kārtībā, tomēr dod līdzekļus fondam. Mēs neviens nevaram zināt, kad var rasties vajadzība pašiem. Atbalstīsim citus, kuriem šobrīd ir nepieciešama palīdzība.

Neaizmirsīsim, ka mūsu „desmitie” nav domāti dievnamu uzturēšanai, lai arī cik liela ir vajadzība. Tā ir mūsu Kungam piederošā daļa. „Draudzes kārtībā” šis princips ir izklāstīts nepārprotami: „Desmito nevajadzētu tērēt citiem mērķiem, tādiem kā draudzes vai iestāžu parādu samaksāšanai vai celtniecības programmu finansēšanai.” Padomāsim par to, kāpēc daži mūsu mācītāji ir sākuši biežāk „gavēt” nekā tas būtu nepieciešams. Salacas draudzei ir vēl kāda vajadzība. Dievnama zāle ir savienota ar bērnu telpu. Tādēļ sabatskolas nodarbību laikā trokšņu līmenis ir stipri augsts. Mēs gribam šo problēmu atrisināt. Vēlamies bērnu telpai ielikt durvis. Bet ailē, kas savieno dievkalpojumu zāli ar bērnu telpu – ielikt logu. Līdz ar to mūsu dievkalpojumi kļūs klusāki un svinīgāki, bet telpu izmantošana racionālāka.

Mīļais Dieva bērns! Ja tava sirds ir atvērta šīs mūsu vajadzības atrisināšanai, būsim ļoti pateicīgi par ziedotiem 400 latiem, par kuru izlietošanu labprāt sīki atskaitīsimies. Mūsu bankas konta numurs: LV53PARX0012915020001. Ielūdzam ikvienu uz mūsu draudzes dievkalpojumiem katru sestdienu Salacgrīvā, Zvaigžņu ielā 13, pl.11:00. Lūgšanu svētbriži – katru vakaru pl.19:00.

*Salacas draudzes padomes vārdā,
māc. Jānis Mucenieks*

Liecība par Kristu

Mūsu draudzē sabata rītā dzirdēju liecību, kuru nevaru paturēt pie sevis.

Silvija Dievu nenoliedza, bet meklēja savu ceļu. Sastapās ar ticīgu sievieti, kura mēģināja iemācīt „runāt mēlēs”. Šāda skolotāja gan tika noraidīta, un meklējumi turpinājās, līdz māsa nonāca Ogres draudzē. Pašā ticības ceļa sākumā Silvija sastapās ar vienu no briesmīgajām diagnozēm – vēzi. Bija viss – lūgšanas, ārstu palīdzība, ticība un pāri visam – cerība. Ejot pēc tam uz pārbaudi, ārste teica, ka kaut kas no ļaunā esot palicis. Tātad varēja sākties no jauna. Ienaidnieks arī negulēja, piesūtiņa ne tās gaišākās domas. Te vietā ir atcerēties Jēkaba 4:7, 8: „Tad nu padodieties Dievam, stājieties pretī velnam, un viņš bēgs no jums. Tuvojieties Dievam, tad Viņš tuvosies jums.”

Draudzē tolaik kalpoja mācītājs Laimonis Tomsons. Visi vienojās aizlūgšanās, pateicībā. Mācītājs svaidīja ar eļļu. Un tad šis Svētā Gara pieskāriens. Silvija sajutusi brīnišķīgu spēku izejam no galvas līdz kājām, divas reizes. Slava Dievam! Slava par visu, arī par šo rūgto piedzīvojumu. Atkārtotā ārsta pārbaude ļauno vairs neuzrādīja.

Turēsimies pie Kristus liecības mūsu dzīvē, jo šī vienkāršā, sirdsskaidrā liecība ir kā spēka maize mūsu garam. Šo Silvijas Sāres liecību es līdzdalu ar sajūsmu, jo arī mani Dievs pažēloja, kad 1978. gadā saslīmu ar vēzi. Kaut arī toreiz par Jēzu Kristu nebiju neko dzirdējusi.

*Astrīda Elstiņa,
Ogres draudze.*

Gaidāmie pasākumi

25. janvāris Rīgā, Baznīcas ielā 12a pl. 10:00 Ģenerālkonferences viceprezidenta Pardona Mvansas tikšanās ar draudžu mācītājiem.

26. janvāris Rīgā, Baznīcas ielā 12a pl. 10:00 seminārs mācītājiem ar Danielu Dudu.

19. februāris Rīgā, Baznīcas ielā 12a pl. 17:00 koncerts "Dziesma cauri gadiem skan".

19. - 20. februāris Rīgā, Baznīcas ielā 12a pl. 10:00 interneta evaņģelizācijas darbinieku apmācība Miroslava Pujiča no Transeiropas divīzijas vadībā.

Sludinājumi

- Vajadzīga speciālista palīdzība interneta mājas lapas sakārtošanai JOOMLA sistēmā. Zvanīt Ģirtam pa tel. 67240130.

Jauna dzīve

„Jo es vēlos, lai Jēzus dzīvo manā dvēselē un vada manu dzīvi.”

(No uz mūžu ieslodzītā Ivara Grantiņa iesnieguma 22.11.2010.)

Trīs vīri, un katram savs noietais dzīves posms. Ir kaut kas kopīgs, bet tomēr atšķirīgs. Katrs vēlējas kļūt laimīgs, bet... nesanāca. 2010. gada 20. decembris kļuva par atskaites punktu

dzīvei ar Jēzu. Noiets nav vēl pusceļš. Vēl daudz kas būs jāpiedzīvo. Sergejs, Agris un Ivars vairs neplānos ļaunumu dzīvē. Viņu dvēselēs tika iedegta dievišķā gaisma. Un tas nav maz. Lai Dievs svētī viņu dzīves un viņu garīgo izaugsmi!

*Adventistu draudzes palīgmācītājs
– cietumu kapelāns R. Krieviņš.*

Īpašās dienas Latgalē

Decembrī Daugavpils draudzē bija daudz notikumu, kas liecināja par glābjošu un pārmainošu Dieva žēlastību. 19. decembrī draudze svinēja kā īpašu dienu, kad vēl 2 vārdi tika ierakstīti Dzīvības grāmatā. Vēršoties pie jaunajiem cilvēkiem, kas tajā dienā slēdza derību ar Dievu, mācītājs M. Kaimiņš sacīja: „Šodien jūs iegūstat jaunu sirdsapziņu, kas var stingri pastāvēt patiesībā un lūkoties uz dzīvi pavisam citādi. Dievs jums dāvanā dod mūžīgu dzīvi un Svēto Garu. Un nomazgā no visiem grēkiem!” Tās pagājušajā gadā bija jau otrās kristības. Mūsu draudzei gadā pievienojās 4 dvēseles.

Dienu iepriekš pie mums ciemojās Baltijas ūnijas vadītājs V. Zilgalvis ar dzīvesdraugu.

Viņš mūs iepazīstināja ar notikušo kongresu Atlantā. Mums šķita, ka paši esam pabijuši šajā pasākumā, piedzīvojuši vienotību ar Kristu un izjutuši Svētā Gara klātbūtni. Ierakstā izskanēja arī kongresa himna, redzējām daudz fotogrāfiju. Viņš iedvesmojoši pastāstīja par notikumu, kad tūkstošiem brāļu no visas zemes sapulcējās, lai atjaunotu Adventistu Baznīcas identitāti un tās misijas būtību. Īpaši tika uzsvērts, kā Svētais Gars darbojas, ik dienas draudzei pievienojot gandrīz 3000 dvēseles. Katru dienu ir Vasarsvētki! Pēc dievkalpojuma V. Zilgalvis atbildēja uz daudziem jautājumiem, kas bija par Baznīcas darbošanos dažādos aspektos.

25. decembrī atkal bija īpašs sabats. No rīta bija vakarēdiens. Bet vakarā lūgšanas nams piepildījās ar bērniem, kuri nāca skatīties uz Bētleme zvaigznes uzvedumu. Bērniem un pieaugušajiem bija iespēja dzirdēt arī mācītāja sagatavotu svētrunu. Bet beigās visi dabūja dāvanu pakas, kuras bija sagatavojuši Austrijas bērni ar ADRA starpniecību.

Klaudija Muceniece

Bērni – bērniem

22. decembra rītā Adventistu Rēzeknes draudzes dziedošie bērni un pieaugušie devās apciemot dienas aprūpes centra “Īpašais bērns” un Rēzeknes pilsētas bērnu patversmes bērnus, lai iepriecinātu un dotu cerību, kas nāk caur šiem svētkiem.

Bērni un pieaugušie Littas Andrejevas muzikālajā pavadījumā dziedāja dziesmas par Kristus dzimšanu. Koncerta beigās bērni vecumā no 5-15 gadiem saņēma īpašas dāvanas, ko bija sarūpējušas “ADRA/Austrija” un “ADRA/Latvija”. Mazākie un lielākie bērni, kas bija ārpus šīm vecuma robežām, saņēma draudzes sarūpētos veselīgos saldumus. Kopumā tie bija apmēram 80 bērni! 25. decembra

pēcpusdienā labie darbi turpinājās. Draudzes telpās, Latgales ielā 19 draudzes bērni bija sagatavojuši īpašu svētku ludziņu par Kristus dzimšanas stāstu. Uzvedums mijās ar skaistām svētku dziesmām bērnu izpildījumā. Pēc labdarības pasākuma atnākušie bērni no maznodrošinātajām ģimenēm saņēma dāvanas atkarībā no vecuma grupām. Kopumā dāvanas saņēma 45 bērni.

26. decembrī šī “komanda” devās palīgā Adventistu Ludzas draudzei uz bērnu namu – patversmi Ludzas novada Isnaudā. Sirsnīgo satikšanos netraucēja pat elektrības neesamība, par ko uzzinājām tikai ierodoties. Bērni ar interesi klausījās sagatavoto svētku koncertu un Adventistu Ludzas draudzes mācītāja Daiņa Rudziša teikto. Šeit svētku dāvanas saņēma kopumā 36 bērni.

Elīna Ģipsle

TIKŠANĀS IRLAVĀ

Mēs esam šīs organizācijas sūtņi, bet esam atveduši ne tikai dāvanas, bet arī dažādus interesantus pasākumus.

Ir Ziemassvētku rīts. Atstājuši mašīnas uz lielā ceļa, brienam pa naktī pieputināto iebrauktuvi, lai apciemotu Irlavas bērnu nama iemītniekus. Mēs vedam Ziemassvētku sveicenu pirmsskolas un sākumskolas vecuma bērniem no Adventistu Vīnes draudžu bērniem. Jā, jā! Vīnes. Dāvanām

nonākt Latvijā palīdzēja ADRA – adventistu attīstības un palīdzības aģentūra, kas darbojas 125 valstīs. Tagad mēs esam šīs organizācijas sūtņi, bet esam atveduši ne tikai dāvanas, bet arī dažādus interesantus pasākumus.

Mūsu draudzes vecākais Ojārs iepazīstina ar mums – kas un no kurienes esam. Pastāsta, kam mēs ticam, ka Dievs ir uzticams draugs ikvienam bērnam un pieaugušajam. Dace izstāsta, ko bērni redzēs un kādās aktivitātēs varēs piedalīties.

Pirmais pārsteigums ir melodija, kuru Valdis atskaņo uz zāģa. Kāds zēns pat gribētu šo „darbarīku” paturēt sev. Tad zāģe kļūst par meža ambulanci. Pie dakteres (Astra) nāk zvēriņi ar savām vainām. Zirdziņu, kurš nevar pakustināt kājas, tā nomocījis slinkums, zaķītis – ar tik lielu skopumu, ka ķepiņas dūrēs savilktas –, kašķīgas peles, vīzdegunīga lapsa, kurai nosaka diagnozi – skaudonis. Žēl mazo sivēniņu, kuri ir pārliecināti, ka viņiem vienmēr taisnība, bet daktere saka, ka šī slimība saucas paštaisnība. Medmāsiņa visiem izsniedz

zāles, kuras iesaka mūsu labākais padomdevējs – Bībele. No zvēriņiem atvadāmies ar dziesmu „Dari, ak dari”, ko dziedam visi kopā. Tagad laiks bērnu aktivitātēm.

Visi tiek aicināti piedalīties dažādās radošās darbnīcās. Pie Daces pulcējas meitenes, lai apgūtu filcēšanu. Agate priecājas, ka izveidojusi krāsainu ziedu un eglīti. Pusaudzus piesaista Astras piedāvājums iemācīt siet „Draudzības mezglu”. Kad visi pa pāriem sasieti, sākas jautrība, jo atraisīties nav vienkārši. Astra smejas – kā to izdarīt, ir noslēpums. Šo noslēpumu viņa atklāj, un bērni atkal ir brīvi. Visvairāk bērnu ir pie galda, kur Lienes un Ojāra vadībā top „jautrie ēdieni”. Neatlaidīgākie ir Aleksandrs, Andris, Ingūna un Kristofers. Viņu veiklajos pirkstos gurķis pārvēršas par krokodilu, redīss par biķīti, bumbieris par vīriņu. Vēl tur var ieraudzīt tārpīņu, simtkāji, eglīti. Maija palīdz gatavot interesantus eglītes rotājumus no papīra. Kristīne māca origami mākslu. Laura ir izlocījusi divkrāsainu dekoru – bumbu. Pie datora, kur Sandra māca sagatavot prezentāciju, uzmanīgākie ir pirmklasnieki – Ričards un Deniss. Voldemārs, kā jau liels puisis, to visu prot, viņu interesē video klipu veidošana.

Sarunā ar bērniem uzzinām, ka viņi zina, ka Ziemassvētki saistās ar Kristus dzimšanu, ka Viņš sludināja un palīdzēja

cilvēkiem. Mūsu piedāvātās nodarbības ir patikušas, un bērni vēlas ar mums tikties arī citreiz. Andris ir piedalījies kristīgās nometnēs, vēlētos uzzināt ko vairāk par Jēzu un gribētu doties pārgājienā pie ūdeņiem. Agate stāsta, ka ir paticis teātrītis, filcēšana. Viņa ir mācījusies mūzikas skolā, spēlē klavieres un akordeonu. Arī Ingūnai paticis notiekošais un labprāt ar mums atkal tiktos. Kad darbiņi pabeigti, mūs aicina apskatīt, kā bērni dzīvo. Redzot gaišās, plašās, rūpīgi sakārtotās guļamtelpas, saprotam, kādēļ meitenes sauca – pie mums, pie mums!

Pienācis laiks atvadīties. Aleksandrs, mūs pavadot, nosolās – kad jūs brauksit nākošo reizi, es izrakšu sniegu piebraucamajā ceļā, lai jūs varētu iebraukt pagalmā. Mēs saprotam – mūs gaidīs. Mēs atgriezīsimies un turpināsim stāstu par Jēzus dzīvi.

D. Sproģe Tukuma draudzē

■ Dziesma paver logus uz debesīm

Ar brīnišķīgu garīgās mūzikas koncertu „Debesīs veros” Ziemassvētku noskaņās aizkraukļiešus iepriecināja jauniešu koris „Gaismas ceļā” no Rīgas.

Koris un stīgu ansamblis muzicēja, adventistu Aizkraukles draudzes aicināts, Aizkraukles mūzikas skolā, kurā jau gadiem pulcējas draudze. Jauniešu koris, kuru vada Aizkrauklē dzimušais Mārtiņš Subatovičs, ar savu sniegumu garīgās mūzikas cienītājus Daugavas

krasta pilsētā iepriecināja ne pirmo reizi. Zinot šo jauniešu spējas klausītājus aizraut ar skanīgo dziedājumu, zālē brīvu vietu nebija. Iepriecinoši, ka koncertu apmeklēja daudz ģimeņu ar bērniem un pusaudži.

Kora un mūziķu sniegums visus apvienoja kā brīnumainā gaismas starā, kas ar Dieva vārdu sasniedza katra sirdi. Sasniedza un ieskanējās – kaut nedaudz pavēra logu uz debesīm... Korim un stīgu ansamblim izdevās uzburt Ziemassvētku brīnumu, jo klausītāju dvēselēs ieskanējās prieks par Jēzus bērnīņa piedzimšanu pirms 2010 gadiem – tur, tālajā Betlēmē, kūtī, silītē, Dieva Dēls nāca, lai glābtu cilvēkus no grēkiem, lai aicinātu mūs dzīvot Dieva gaismā.

Silti pateicības vārdi jauniešus pavadīja pēc koncerta, izskanēja lūgums braukt un iepriecināt mūs atkal, jaunajā gadā. Jaunieši to arī apsolīja, jo slavēt Dievu, dziedot garīgās melodijas, ir viņu aicinājums un dzīves vadmotīvs.

Margarita Celmiņa, Aizkrauklē

■ Rūjienas „Gulbji” ceļā pie „Ērgļiem”

Nav liela māksla būt par Ceļa meklētāju, kad ceļi lieli, plati, gludi, tīri un labā kārtībā. Bet 25. decembra rītā pēc sniegunā naktis vietām ceļa vispār nebija. Tad nu Rūjienas Ceļa meklētāji „Gulbji” kļuva par ceļa bridējiem, racējiem, auto stūmējiem – īstiem ceļa meklētājiem vārda vistiešākajā nozīmē. Un atrada ceļu uz Ērgļiem, jo tur gaidīja pieci jaunie Ērgļi, lai tajā dienā kļūtu par pilntiesīgiem Ceļa meklētājiem. Prātīgākie ļaudis šajā rītā teica, ka vajadzētu atlikt plānoto braucienu, pagaidīt labākus laika apstākļus. Taču Ceļa meklētāji nemēdz kaut ko atlikt laika apstākļu dēļ. Galu galā tā jau varētu gaidīt visu ziemu, visu dzīvi. Atrast ceļu, iet uz priekšu, neskatoties uz šķēršļiem – tas ir viens no Ceļa meklētāju izaicinājumiem. Šim balstajam ziemas rītam tik piemērotas bija dzejas rindas –

*Ja ceļa vairs nav, tikai balts, neskarts klajums,
Krīt sniegi, un liekas – bez gala tā snigs,
Ej tālāk un tici, ka pēdas paliks,
Un pa šīm pēdām pie gaismas kāds tiks.*

Tā Ceļa meklētāja augstākais līmenis ir kļūt par paraugu, priekšzīmi, par ceļa rādītāju.

Kad ieradāties Ērgļu draudzes dievkalpojuma telpās, tad pirmajā iespaidā likās, ka tur sapulcējusies tikai bērnu un jauniešu draudze. Bet izrādījās, ka šajā vienā no vismazākajām draudzītēm tā ir parasta aina, jo tur ir kopā 16 Ceļa un Piedzīvojumu meklētāji. Tā aug tikai 2 gadus vecais klubs. Latvijas ziemeļu Gulbjiem ir tiešām liela priekštiesība draudzēties ar tik enerģiskiem augstienes Ērgļiem.

Pēc tā rīta sportiskajām nodarbēm, stumjot mašīnu, Gulbji bija gatavi svinīgai jauno Ceļa meklētāju uzņemšanas ceremonijas vadīšanai. Jaunie Ērgļi apņēmīgi solījās Dieva žēlastības spēkā ievērot visus Ceļa meklētāju likumus. Apsveikuma daļā Gulbji liecināja un uzskatāmi parādīja, ka draugi izdarījuši pareizu izvēli.

Programmas turpinājumā vēl kāds pārsteigums. Vienmēr smaidīgās un enerģijas pilnāsskolotājas Maija un Judīte bija sagatavojušas neparastu pārsteigumu gan viesiem, gan savam lielajam bērnu pulkam – uzvedušas dzīvu kamieli dabīgā lielumā mājās otrajā stāvā kopā ar visiem trijiem austrumu gudrajiem. Ja reiz tik tāls ceļš atrasts, tik ļoti gaidīti un tik mīļi uzņemti, tad nebija jāsteidzas uzreiz atpakaļ doties, bet palikām vēl uz draudzības vakaru Ērgļos un sporta dienu Gaiziņkalnā. Ceļa meklētājiem ir jāiemācās arī slidenos ceļos uz kājām noturēties. Starp daudzām Ceļa meklētāju dziesmām vienā no mīļākajām ir vārdi: Dievs visu savās rokās tur – gan sauli, vēju, lietu (domājam arī sniegu). Par visu vairāk mēs pateicamies, ka Dievs mūs pašus savās rokās tur arī tad, kad mēs lielā ātrumā braucam no kalna, kūleņojam un krītam, spēlējam spēles. Patiesi brīnišķīgs ir mūsu Dievs, uzticams Draugs ir Jēzus vienmēr kopā ar saviem draugiem Ceļa meklētājiem gan darbā, gan mācībās, gan rotaļās. Paliksim arī mēs uzticami draugi Jēzum visā, ko darām. Lai draudzība aug, lai Ceļa meklētāju pulks vairojas!

Inta Priede

Anna Jaunzeme
Alūksnē

KUR SNIEGS LĪDZ AUSĪM

Draudzes jaunieši un bērni sadarbībā ar ADRA Latvija un ADRA Austrija sagatavoja Alūksnes maznodrošināto ģimeņu bērniem Ziemassvētku pasākumu.

Ziemassvētku stāstā

Šogad ziema ir neparasti dāsna ar savām sniega seģenēm. Alūksnes puse vienmēr ir bijusi slavena ar to, ka te ir viszemākā gaisa temperatūra un visbiezākā sniega sega Latvijā. Nu, bet šogad – šogad sniegs pie mums ir piesniedzis gandrīz divas reizes vairāk nekā citur. Tā kā mēs nu esam sniegā „līdz ausīm”. Un tomēr Adventistu Alūksnes draudze „negul lāča ziemas miegu”, bet aktīvi turpina darboties.

25. decembrī notika Ziemassvētku dievkalpojums, uz kuru ieradās arī Gulbenes draudzes locekļi. Dievkalpojumu kuplināja arī draudzes locekļu tuvinieki.

Gada nogalē notika akcija „Bērni palīdz bērniem”. Draudzes jaunieši un bērni sadarbībā ar ADRA Latvija un ADRA Austrija sagatavoja Alūksnes maznodrošināto ģimeņu bērniem Ziemassvētku pasākumu. Vispirms draudzes jaunieši kopā ar Evitu Zeili, Maritu Zelču, Ilvu Liepiņu sagatavoja ļoti skaistus ielūgumus. Bērni un vecāki, kas bija ieradušies šajā pasākumā, tika iepazīstināti ar ADRA darbību, ar akcijas „Bērni palīdz bērniem” sagatavošanu Austrijā. Jaunieši sniedza priekšnesumus. Jāpiezīmē, ka draudzes jaunieši bija ģērbušies dažādu mīlu dzīvnieciņu maskās, un viņi visi kopā ar ielūgtajiem bērniem gāja rotaļās un piedalījās veiklības spēlēs. Pasākuma noslēgumā katram bērnam tika izsniegtas

pakas. Pacīņu saņēmēju sejas burtiski staroja no prieka. Jāsaka, ka gandarījums bija abpusējs. Lai paldies un Dieva svētības mēs vēlam čaklajiem bērniem no Austrijas!

Atmiņu dienā

Jaungada pirmajā dienā notika paplašināts dievkalpojums kopā ar adventistu draudzes locekļiem no Gulbenes draudzes. Pēc tam visi pasēdējām kopā pie klāta galda un atcerējāmies aizvadītā gada spilgtākos notikumus mūsu katra dzīvē.

Mūsu ārzemnieki

8. janvāra sabatā notika jauniešu dievkalpojums. Bija liels prieks visus mūsu jauniešus te atkal draudzē redzēt kopā, jo daļa jauniešu ir „izlidojuši” mācīties uz augstām skolām. Piemēram, Diāna Zelča un Māra Truce mācās Lielbritānijā, Ņūboldas koledžā. Par to esam varenī priecīgi un lepni.

Jauniešu dievkalpojums bija bagāts ar muzikālajiem priekšnesumiem. Anete, Māra un Diāna citēja ļoti daudz rakstu

vietas no Bībeles, vienlaicīgi tās analizējot un skaidrojot. Līdz ar to izkristalizējās vairākas atziņas:

- Dievs tevi mīl,
- Būsim lēni tiesāt, bet ātri uzklaustīt,
- Ticība nesaistās ar cilvēka vaiga uzlūkošanu,
- Mēs neredzam, kas sirdī, bet mēdzam tiesāt pēc ārienes,
- Ja ziedojam savu es, tad patiesi esam izvilksusi balķi no savas acs.

Diāna uzaicināja visus klātesošos izteikties par tēmu: Kas tev ir Jēzus? Lūk, dažas no atbildēm:

- Jēzus ir valdnieks, kurš visu nolīcis un atnācis, lai mani glābtu,
- Jēzus ir draugs, kurš ir vienmēr blakus,
- Jēzus ir persona, nevis tikai augstāks spēks vai enerģija, ar Viņu nākas rēķināties,
- Jēzus ir pacietīgs, Jēzus ir lielais ārsts,
- Jēzus ir mīlestības un žēlastības paraugs, Viņš neatstumj nevienu.

Pēc dievkalpojuma Māra un Diāna mums stāstīja par mācībām un brīvā laika aktivitātēm Ņūboldā. Stāstījumu papildināja foto kadri. Paldies par visu!

Ziemassvētku vakars

„Līkumos”

ADRA Latvijā šogad aicināja visas draudzes Ziemassvētkos iesaistīties labdarības pasākumos, aizvedot savas apkaimes bērniem Austrijas bērnu sarūpētās dāvanas. Šajās „Adventes Vēstīs” vairākas draudzes līdzdala, kā tas notika. Arī jēkabpilieši gribēja būt noderīgi.

Jēkabpils adventistu draudze ir neliela, un pašiem iespēju nav daudz. Bet vajadzību netrūkst. Bāreņu namā „Līku-

mi” sacīja, ka būtu priecīgi, ja kāds pie viņiem aizbrauktu. Un ja vēl tas varētu notikt Ziemassvētku vakarā, kad neviens pie viņiem nemēdz braukt. Visi grib būt baznīcā vai savējo lokā. Viņiem savējo nav...

Paldies Ingunai, kas to visu organizēja. Vēlāk viņa uzzināja, ka tur būs daudz pusaudžu, kas, visticamāk, sagaidīs mūs skeptiski. Bet Austrijas sarūpētās dāvanas lielākoties ir mazākiem bērniem. Inguna un Edmuns dāvanas lielākajiem sapirka un sasaiņoja paši.

Latgalē tajās dienās stipri lija, ceļš bija ledū. Brauciens no Rīgas likās nogurdinošs. Vispirms piedalīšanās Līvānos Žēlsirdības centra rīkotajā Ziemassvētku pasākumā. Un tad Ziemassvētku vakars „Līkumos”.

Dievs uzklausīja iepriekš raidītās lūgšanas, un bērni mūs pieņēma. Visi devāmies rotaļās, dziedājām, veidojām improvizētus uzvedumus. Bet vēlāk lielākie kopā ar Aigu (kādreiz bija adventistu draudzē, tagad ir vietējās katoļu draudzes locekle), viņas meitu ar draudzeni un arī Ritu no Rīgas mācījās, kā cept piparkūkas, kamēr mazie pūlējās, lai tiktu pie dāvanām. Visi atraisījās. Jauki bija tas, ka katrs bērns gribēja izrādīt savu istabiņu, parādīt dāvanas un pacienāt. Un visi teica, ka gaidīs mūs atkal.

Aidis Tomsons

Ērgļu kameiļa ceļojumi

„Kaut Tu mani svētidams svērtu un paplašinātu manas robežas...” (1. Laiku 4:10) Paplašināt robežas – Ziemassvētkos iet pie bērniem, kas vēl nepazīst Jēzu! Uz kurieni doties? Uz Mārcienas skolu! Direktora vietniece I. Kaire ir ar mieru, ka satiekamies ar bērnudārza un mazāko klasīšu (1.-4.) bērniem, bet ar lielākiem neiesaka (uzvedība neprognozējama, izsvilps...) Kad tomēr vēlamies arī viņiem līdzdalīt Ziemassvētku programmu, viņa saka: „Kā zināt, es jūs brīdināju...”

Mūsu Egita, kurai daudz klientu sociālā darbā tieši no Mārcienas, norādīja, ka tur ir tumšs nostūris, liekas, pilns ar dēmoni. Hm, iet vai neiet?

Sabatā Ērgļu draudze apņemas katru dienu plkst. septiņos rītā un vakarā visu nedēļu „turēt fronti” – sirsnīgi lūgt, lai Sv. Gars darbotos Mārcienā, lai dēmoni netraucē. Pat Ainārs, kas tagad strādā Anglijā, sarunājis turienes draudzes lūgšanu grupiņu aizlūgt – būt lūgšanu frontē.

22. decembrī septiņiem Vestienas bērniem jāatprasās no pēdējām stundām, lai dotos misijā. Kā tur būs? Divas programmas – pirmā maziem, otrā lielākiem. Mācītājs Bite iesāk ar prezentāciju par Jēzus brīnumu. Tad visi bērni ar kādu paziņās zīmi pārvēršas Betlēmes stāsta personāžos. Katrai klasei savs uzdevums – ganiņi, jēriņi, eņģeļi, Marija, Jāzeps, Augusts un Hērods. Beidzot nāk gudrie, visi lielie puīši, kas ar īstu teleskopu ierauga jaunu zvaigzni. Agris, gudrākais no gudriem, pavēl gatavoties ceļam. Dāvanas šurp! Kameiļus šurp! Un tiešām, pa durvīm apdomīgi ienāk kameiļi dabīgā lielumā! Aplausi. Kameiļi atvedis dāvanas ne tikai jaundzimušam Ķēniņam Jēzum, bet arī visiem bērniem. Vispirms tiek dotas Bērnu Bībeles mazākajiem un lielās Bībeles – lielākajiem. Abās

Kameiļi Mārcienā

Kameiļi bērnu namā “Zīlūks”.

programmas bērni bija ļoti uzmanīgi klausītāji, labprātīgi līdzdarbojies, pat nesačukstējās. Pārsteigums? Nē! Tas bija Svētā Gara darbs, lūgšanu paklausīšana. Pateicība Dievam! Bet kameiļi ar gudrajiem dodas tālāk.

24. decembrī Ērgļos apsveica jaunuzņemtos Ceļa Meklētājus un pārsteigtos viesus no Rūjienas CM. Kameiļi turpina vēl ceļot. Viņš grib iepriecināt Zīluka un Dzeguzītes bērnunama bērnus. 8. janvārī ar ADRA's un Samariešu dāvanām viņš dodas daudz kilometru pa ledaino atkalas ceļu. Zīluka ir silti un mājīgi. Mācītājs Bite dedzīgi stāsta un rāda slaidus par Jēzu. Kad ienāk kameiļi ar gudriem, mazākie pat baidās, bet tik ļoti gribas pieskarties, paglaudīt šo tālo ceļotāju, kas bijis Bētleme un tagad dāvanas nes bērniem.

Dzeguzītē mūs sagaida sirsnīgi. Uz jautājumiem par Jēzu bērni bija atraisīti, runīgi. Kad tiek piedāvāti latī (kā Jūdasam), lai tikai atsakās no ticības Jēzum, bērni saka – nē! Kameiļim te ļoti patika, kā nu ne, tiek aptaustīts un papaijāts, pat ēst piedāvāts. Gudrie ar sajūsmu dala dāvanas. Ir bērni, kas vēlas sev Bībeli. Tās tiek dāvinātas, jo bērni grib uzzināt ko vairāk par Dievu, Jēzu. Slava Dievam!

Miris Nils Vilsons

90 gadu vecumā savās mājās miris bijušais Ģenerālkonferences prezidents Nils Vilsons. Viņš ir pašreizējā Ģenerālkonferences prezidenta Teda Nilsona tēvs.

Vispasaules Adventistu Baznīcu Nils Vilsons vadīja no 1979. gada līdz 1990. gadam. Savas prezidentūras laikā viņš piedzīvoja, kā sākās pārmaiņas Padomju Savienībā un šīs teritorijas draudzes varēja pievienoties atkal vispasaules draudžu saimei. N. Vilsons bija tas, kurš atbalstīja Teoloģiskā semināra atvēršanu PSRS, Zaokskā, netālu no Mas-

kavas. Viņš arī pārraudzīja Baznīcas pamatmācības punktu pieņemšanu, Adventistu Vispasaules Radio izveidi un Globālās misijas nodibināšanu.

Savas prezidentūras laikā Vilsons apmeklēja 170 valstis, tajā skaitā PSRS. Vecākajiem adventistiem Latvijā ir palikusi atmiņā Vilsona ciemošanās Latvijā. Toreiz viņš uzrunu teica piepildītajā Torņkalna ev.luteriskajā baznīcā.

Trūkst orgānu donoru

Orgānu donoru trūkst visā pasaulē. Ļoti daudz cilvēku neļauj izmantot savus orgānus transplantācijai pēc nāves, lai gan tā varētu glābt citu cilvēku dzīvību. Lielbritānijā Adventistu Baznīca reizē ar citām kustībām iesaistījies kampaņā, lai atbalstītu donoru kustību valstī.

10 tūkstoši cilvēku Lielbritānijā ir rindā uz orgānu transplantāciju. Apmēram 10 procenti no viņiem mirs, nesagaidot savu rindu – tā liecina pašreizējās tendences. Turklāt daudzi no viņiem ir iebraucēji (Lielbritānijā tādu ir ļoti daudz), bet tieši iebraucēji neļauj ziedot savus orgānus transplantācijai. Viņi arī bieži vien baidās pieņemt ārstu palīdzību, ja pašiem ir vajadzīga orgānu pārstādīšana. No visiem donoriem 95 procenti ir baltie cilvēki, tikai 1,7 procenti ir melnādainie un līdzīgs skaits aziātu. Ja iebraucēji nebaidītos iesaistīties donoru kustībā, valstī būtu iespējams glābt tūkstošiem dzīvību. Pagājušā gada nogalē kristiešu, musulmaņu, jūdaiņu, hinduistu, budistu un sikhu pārstāvji tikās ar Lielbritānijas parlamenta deputātiem, lai pārrunātu šo jautājumu.

Adventistu Baznīca Lielbritānijā ir nolēmusi aicināt visus draudzes locekļus un viņu draugus atbalstīt donoru kustību. Kā zināms, arī Latvijā situācija ir līdzīga. Cilvēki, kuri ir smagi slimi, gaida gadiem, lai varētu pārstādīt sirdi vai nieres, un bieži vien palīdzību tā arī nesagaida. Diemžēl tikai retos gadījumos tuvinieki atļauj izmantot mirušā cilvēka orgānus. Latvijā cilvēkiem pašiem ir iespējams iespiest zīmogu pasē, ka viņš piekrīt savu orgānu izmantošanai pēc nāves. Taču šādu cilvēku skaits, kas to ir izdarījuši, ir ļoti mazs.

Reliģiskās brīvības likums

Dienvidamerikas valstī Peru likumdevēji ir nobalsojuši par īpašu likumu, kurš garantē visiem valsts pilsoņiem reliģisko brīvību. Tas nosaka, ka ikvienam ir tiesības brīvi gan publiski, gan privāti praktizēt reliģiju. Izņēmumi ir tikai tad, ja kāda reliģiska izpausme apdraud citu tiesības brīvi ticēt, vai arī tādējādi tiek apdraudēta citu cilvēku labklājība.

Likums pieņemts gadu pēc tam, kad 40 tūkstoši Peru iedzīvotāji bija pulcējušies valsts galvaspilsētā Limā, lai piedalītos reliģiskās brīvības atbalsta festivālā. „Adventes Vēstis” par to savulaik jau ziņoja.

Likumā ir atsevišķa sadaļa, kas aizsargā studentu tiesības izvēlēties brīvi ticēt un nosaka, ka izglītības iestādēm ir jārespektē savu studentu pārliecību. Likums arī aizliedz jebkādu „darbību vai rīcību”, ar kuru var diskriminēt cilvēku viņa reliģiskās pārliecības dēļ.

Adventistu Baznīca Peru jau vairāk nekā desmit gadus bija iesaistījusies cīņā par to, lai panāktu plašāku reliģisko brīvību valstī, tiekoties ar valdības pārstāvjiem un citu ticību kolēģiem. „Mēs esam ļoti priecīgi redzēt, ka arī mums ir bijusi iespēja piedalīties šī vēsturiskā likuma tapšanā,” saka Vispasaules Adventistu Baznīcas Sabiedrisko attiecību un Reliģiskās brīvības departamenta vadītājs Džons Grācs.

Vecākā maratoniste pasaulē

Adventiste Gledisa Barila visticamāk tiks ierakstīta Ginesa rekorda grāmatā. Viņa ir vecākā sieviete, kas veikusi vairāk nekā 42 kilometru garu maratonu, veicot to 9 stundās, 53 minūtēs un 16 sekundēs. Gledisai ir 92 gadi!

G. Barila piedalījās Honolulu maratonā, kas notika 12. decembrī. Telefonintervijā pēc maratona viņa teica, ka piedalīšanās prasa „neatlaidību, drosmi un spēku... un tad tu tikai dodies uz priekšu. Ļoti svarīgi ir domāt pozitīvi”.

Honolulu ir Havaju štata galvaspilsēta. Tur viņu vietējie jau uzskata par iemīļotu sacensību dalībnieci. Gledisa, kuru pilsētā iesaukuši par Gladiatoru, piedalījās pilsētas maratonā katru gadu līdz 2007. gadam. Bet tad divreiz viņa iesāka un nevarēja pabeigt. Cilvēki jau domāja, ka viņas maratonistes dienas ir beigušās. Bet viņa nolēma, ka šogad viņa var. Barila saka, ka bieži nedēļā nostaigā 60-80 kilometrus ar kājām. Starp citu, viņa varēja finišu šķērsot pāris minūtes agrāk. Dažus simtus metrus pirms finiša līnijas viņa apstājās, lai pielūgtu Dievu.

Honolulu maratona prezidents Džims Barahals sacīja, ka apbrīno Barilu. „Es domāju, ka tas ir absolūti neticami,” Barahals sacīja TV intervijā. „Tas ir iedvesmojoši ikvienam!”

Barila atzīst, ka ir vienmēr bijusi sportiska. Savulaik viņa bija lidmašīnas pilote un arī alpīniste. Viņa saka, ka ļoti svarīgi ir būt fiziski aktīvam un dzīvot, lietojot veselīgu pārtiku. Viņa nekad nav lietojusi alkoholu un smēķējusi. Lielākoties viņa ēd veģetāru ēdienu un izvairās no saldajiem ēdieniem.

No adventistu ziņu aģentūras ANN

*Ivo Roderts
Adventistu Latvijas draudžu
savienības lauka sekretārs.*

BRĪVĪBA

*Dieva radītajā Universā līdzās mīlestībai
otrs pamatprincips ir brīvība. Dievs ir gatavs
drīzāk mirt nekā atcelt brīvību! Tā jau arī
notiek – Kristus mirst...*

Mēs saprotam, ka grēks un ļaunums patiesībā ir neloģisks. Secinājums šai atziņai ir, ka ne viss manā dzīvē būs loģisks. Un jebkura cenšanās visam atrast iemeslus aizved prom no patiesības. Dievs drīzāk mirst nekā atceļ brīvību! Šī atziņa ir ļoti nopietna – Dievs nevar pieņemt lēmumus Tavā vietā. Šie ir svarīgi jautājumi – nav vērts pētīt, atkal un atkal pārlasīt Bībeli, ja šos jautājumus nesaprotam. Mēs reizēm lūdzam: „Dievs, pieņem pareizo lēmumu mana vietā!” Bet Dievs to nevar!

Ir cilvēki, kuri māca – ja kļūsi kristietis, nebūs nekādu problēmu... vai arī – ja tevi vada Svētais Gars, nav problēmu, jo tu zināsi, ko, kā un kad darīt. Tā tas nav un nekad nebūs!

Nu labi... patiesībā gan vienreiz Dievs izdarīja izvēli cilvēka vietā. Tu noteikti zini šo stāstu – Ādams, tikko radīts, atver acis un skatās apkārt – koki, puķes... Dievs... es... (viņš pat cenšas visu nosaukt vārdos). Un tad Dievs pēkšņi saka: „Ej gulēt!” Ādams, protams, nemaz nejutās noguris: „Nē! Tagad negribu...” Bet Dievs ir nepieklāpīgs: „Vienalga tev jāguļ!”

Kad Ādams pamostas, viņš ierauga kaut ko tādu, ka sāk runāt dzejā... Tas ir vienīgais gadījums, kad Dievs izdarīja izvēli Ādama vietā. Un Ādams bija laimīgs līdz mirklim, kad Dievs viņam jautāja: „Kokā pietrūkst daži augļi! Tu nezini kur tie palikuši?” Uz ko Ādams atbildēja: „Jautā sievai, ko Tu man devi...”

Dievs neizdara izvēli mūsu vietā! Īsta kristietība neatņems mums to grūto darbu – pieņemt lēmumus.

Kāpēc tas ir grūti? Mēs savā būtībā esam legālisti (bauslībnieki) – ja kāds pieņem labu lēmumu – tu esi labs! Bet ja pieņem sliktu lēmumu? Tu esi slikts? Jau no agras bērnības mūs māca – labs zēns, laba meitene tā nedara...

Tomēr, ja es izdaru ko sliktu, tas nevienmēr nozīmē, ka es esmu slikts, jo mana vērtība nav atkarīga no tā, ko es daru, bet kas es esmu. Tas ir arī tas, ko mums vajadzētu mācīt saviem bērniem. Nevis uztraukties par to, kas tev jādara, bet – kam tev ir jābūt!

Dievs respektē brīvību

Dievs nevar pieņemt lēmumus jūsu vietā. Dievs respektē brīvību pat tad, ja tas nes sāpes un upuri.

Ja nomirst jums tuvs cilvēks, jums

sāp! Bet, ja nomirst kāds tur, Palestīnā, Haiti vai Irakā?

Tomēr arī viņi ir Dieva bērni! Dievam sāp vairāk. Dievam sāp visas problēmas, šajā pasaulē. Dievs raud visās bērēs. Dievs skumst par katru vēža slimnieku...

Un Dievs maksā visaugstāko maksu par brīvību!

Universā, kur pamatprincips ir brīvība, ‘ticība Dievam’ ir brīvas attiecības, kuras veidojas uz pierādījumu pamata. Tu esi pārliecināts. Un tad, ja Tu esi pārliecināts, Tu arī vēlies un esi gatavs pieņemt to, ko Dievs dod, ticēt tam, ko Dievs saka, uz klausīt to, ko Dievs vēlas Tev teikt.

Brīvi uzdot jautājumus

Kā mēs varam zināt, ko tad Dievs vēlas, lai darām, ko Dievs vēlas, kam lai ticam?

MĒS VARAM UZZINĀT DIEVA LABOS PLĀNUS UN IETEIKUMUS, UZDODOT JAUTĀJUMUS.

**Tu neko nevari izdarīt, lai Dievs
Tevi mīlētu vairāk, un Tu neko nevari
izdarīt, lai Dievs Tevi mīlētu mazāk.**

Ticība ir balstīta uz pierādījumiem. Un tas nozīmē arī zināt to, ko Dievs vēlas, un arī vēlēšanos to darīt. Bet, ja nu ap mani un manī ir tik daudz balsis, kas saka: dari to! Nē, to!

Ja es gribu zināt Dieva gribu, ja gribu darīt to, ko Viņš vēlas, ir jāuzdod jautājumi. Ticība nozīmē uzdot jautājumus.

Iedomāsimies, ka Dievs kādu dienu nosēžas un saka, ka Visi, kam ir jautājumi, drīkst jautāt.

Atnāk pirmais eņģelis: “Dievs, vai Tu esi patvaļīgs un kaprīzs?”

Dievs: “Noteikti Nē!”

Turpat ir arī otrais eņģelis: “Vai Tu nemelo, kad saki, ka, ja neticam Tev – mirsim.”

Dievs (aizkaitinātā balsī): “Kā Tu tā vari domāt?”

Trešais eņģelis jau bailīgāk: “Vai tā ir patiesība, ka Tu esi nepiedodošs?”

Dievs (sākoties zemestrīcei no parādoties ugunij no debesīm): “Kā tu vari jautāt tādu jautājumu?”

Pēc brīža, kad zemestrīce jau pierimusi, Dievs atkal pievēršas sanākušā-

jiem: “Vai ir vēl kādi jautājumi?”

Vai jums gribētos vēl ko jautāt? Vai, ejot projām, jūs teiktu: “O! Man tagad viss ir skaidrs, tagad es saprotu!” Vai jūs apmierinātu šāda saruna? Mani nē!

Kā Dievs atbild uz mūsu jautājumiem?

Ja jau Dievs vēlas, lai visi izglābjas, kāpēc Viņš neuzraksta kaut kur debesis: ES ESMU DIEVS... ES EKSISTĒJU... TICIET MAN! Viņš to nedara, jo nākošā dienā sātans uzrakstītu: NETICIET – DIEVS MELO! Šajā pasaulē apgalvojums vai norādījums neko nepierāda. Nevar pierādīt, kaut ko tikai apgalvojot. Vai pierādīt ar spēku.

Ja Dievs sakārtotu zvaigznes, lai tās katru nakti spīd uzrakstā SĀTANS IR KRĀPNIEKS, ko tas mainītu?

Ja nākošajā žurnāla numurā tiktu publicēta vēstule, kur kāds raksta: tas viss, ko mācītājs Ivo bija sarakstījis, ir meli...

Es tad censtos iebilst: Nē, nebija vis. Vai tas kaut ko atrisina?

Dieva sniegtās atbildes

Sātans apvaino Dievu – pasaka kaut ko sliktu par Dievu. Ja Dievs atbild: “Nē, tā nav!” Cik pārliecinoši tas ir? Ko tad Dievs dara, lai pierādītu taisnību?

Viņš sāk garu (gadsimtiem) procesu, kurā cenšas saviem cilvēkiem parādīt – lūk, tāds Es Esmu! Dievs sāk izskaidrošanu un mācīšanu:

1) vispirms tautai (bet tā noorganizē noslēgtu klubu);

2) tad sūta Dēlu.

Kāpēc Kristus nāca uz mūsu zemi?

Viņš nāca, lai parādītu, kāds ir Dievs.

Kādu dienu mācekļi saka: “Ahā! Jēzus ir Dieva Dēls!” Trīs gadus Jēzus staigāja, atpūtās, strādāja kopā ar viņiem... un tas pārliecināja mācekļus.

Viņi beidzot saprata. Un tad pēkšņi Jēzus saka: “Tagad man laiks aiziet...”

Es aizeju.” Kāpēc tā?

Kā jūs domājat – vai mums, vai draudzei tas palīdzētu, ja Jēzus būtu Jeru-

“Tad nāciet, turēsim tiesu, saka Tas Kungs. Kaut jūsu grēki arī būtu sarkani kā asinis, tomēr tie paliks balti kā sniegs.” Jes. 1:18

zalemē – sēdētu sanāksmēs? Kā tas būtu, ja Pēteris sludinātu: “Jēzus ir uzmodies! Lūk, te Viņš sēž pirmajā rindā! Vai ir jautājumi? Nav. Tad varam jūs kristīt.”

Kāpēc Kristus saka: Man jāiet pie Tēva! Vai domājat, ka Kristus uztraucās: “Esmu tik ilgi projām... Man jāpalīdz pārvaldīt universu. Dažas plānētas pazudis.” Kāpēc tad Jēzum jāiet projām?

“Bet, kad nāks Viņš, Patiesības Gars, Tas jūs vadīs visā patiesībā; jo Viņš nerunās no Sevis paša, bet runās to, ko dzirdēs, un darīs jums zināmas nākamās lietas...” (Jāņa 16:13)

Mācekļi ir atzinuši Jēzu kā Dieva Dēlu. Tagad turpmāk viņi pieņemtu visu, ko Jēzus saka, bez jautājumiem (jo Dievs tā saka!). Tāpēc Jēzus saka – man laiks iet projām! Dieva plāns nav, lai mēs kaut ko pieņemtu vienkārši tāpēc, ka Viņš to saka...

“Bet tagad Es aizeimu pie Tā, kas Mani sūtījis, un neviens jūsu starpā Man nejautā: kurp Tu ej? Bet, klausoties Manos vārdos, jūsu sirds ir pilna skumju.” (Jāņa 16:5-6)

Citiem vārdiem sakot – neviens nebrīnās, kāpēc? Kristum ir jāaiziet – jo mācekļi vairs neuzdod jautājumus!

Mēs bieži domājam, ka tas, kurš jautā, ir nemiera cēlājs, un tas, kurš nejautā, ir cēls ticīgais. Bet Jēzus domā citādi. Paskatieties, kā Ābrahams jautā un jautā. Ījabs (nevajag citēt Ījaba draugus) ko saka? – “Kāpēc? (mums tas pat izklausās slikti) Kur ir Dievs?” Bet Dievs uzslavē Ījabu – jo viņš jautāja! Arī Mozus atkal un atkal diskutē un pat strīdas ar Dievu. Tāpēc nebaidies jautāt arī Tu!

Atbildes Bībelē

“Tāpat ticība nāk no sludināšanas, un sludināšana – no Kristus pavēles...” (Rm. 10:17)

Vai kādreiz esi uzdevis jautājumu – kā tas notiek? Kā ticība var nākt no Dieva Vārda? Kā Dieva Vārds var šeit palīdzēt? Ir daudz cilvēku, kuri Bībeli uzskata par svarīgu, pat svētu grāmatu. Daudzi iegādājas Bībeli... un noliek to grāmatplauktā. Bet tas neko nedod. Šajā pasaulē, kurā dzīvojam, tam nav efekta. Ticība jeb uzticēšanās nāk, tikai iemācoties un izzinot. Tāpēc ir jāuzdod jautājumi!

Kas notiek, kad mēs uzdodam jautājumus? (Ir cilvēki, kuri paliek dusmīgi, ja viņiem jautā.)

“...Pāvilu un Sīlu nosūtīja uz Beroju;

tur nonākuši, viņi iegāja jūdu sinagogā. Tie bija labvēlīgāki par Tesalonīķes jūdiem un vārdu labprāt uzņēma, meklēdami ik dienas rakstos, vai tas tā esot.” (Apd. 17: 11)

Tāpat Pāvils nonāk Berojā. Viņš sāk mācīt cilvēkiem jaunu patiesību. Vai viņš dzird pretī: “Mēs tā neesam pieraduši... mūs tā nemācīja?”

Nē! Šie cilvēki ir godīgi! Viņi sāka pārdomāt, ka varbūt Pāvilam ir taisnība... Varbūt mēs neesam līdz šim pareizi sapratuši. Pārbaudīsim!

Kur viņi pārbauda? Bībelē!

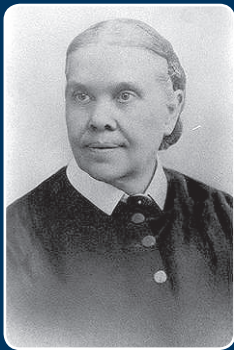
Ko tagad Pāvils saka par to? Vai viņš sāk uztraukties: “Ko? Jūs mani pārbaudīsiet? Aizmirsāt kas es esmu? Jēzus man atklājās ceļā uz Damasku! Jums ir jātic visam, ko es saku!”

Ko Pāvils saka? Viņš uzslavē berojiešus. Šie ir īpaši ticīgie! Lūdzu, pārējie, mācieties no šiem – viņi uzdod jautājumus!

Šodien cilvēki pārāk daudz klausā autoritātes. Citē vienu vai otru mācītāju... lasa grāmatas... Un par maz vēršas pie Bībeles. Ja balstāmies uz autoritātēm, labu slavu, tradīciju – tas nav tas, ko Jēzus mums iesaka darīt.

Starp citu, Jēzus neteica – ticiet man, klausieties, ko es jums saku, jo esmu

Elena Vaita par brīvību, kāda tā ir pie Dieva

Dieva vadība nav tāda, kādu to cenšas parādīt sātans, tā nebalstās uz aklu pakļāvību, uz patvaļu. Tā runā uz prātu un sirdsapziņu. “Tad nāciet, spriedīsim kopīgi!” (Jesajas 1:18, angļu tulk.) – tāds ir Radītāja aicinājums Viņa radītām būtnēm. Dievs nepiespiež savu radījumu gribu. Viņš nevar pieņemt nelabprāt un neapzināti pienestu pagodinājumu. Piespiesta padevība [44] neļautu patiesi

attīstīties ne prātam, ne raksturam, tā cilvēku darītu par automātu. Tāds nav Radītāja mērķis. Viņš vēlas, lai cilvēks, Viņa radošā spēka meistardarbs, sasniegtu iespējami visaugstāko attīstību. Viņš mums rāda svētību augstumus, uz kuriem savā žēlastībā grib mūs novest. Dievs aicina nodoties Viņam, lai varētu mūsos īstenot savu gribu. Bet mūsu ziņā paliek izvēle, vai gribam atbrīvoties no grēka verdzības un ņemt daļu Dieva bērnu brīnišķīgajā brīvībā. Atdodot sevi Dievam, mums noteikti jāatsakās no visa, kas mūs no Viņa šķir. Tāpēc Pestītājs saka: “Neviens no jums, kas neatsakās no visa, kas viņam pieder, nevar būt mans mācekļi.” (Lūkas 14:33) Ir jāatstāj viss, kas šķir sirdi no Dieva. Daudzu elks ir mamons. Mīlestība uz naudu, kāre pēc bagātības ir

kā zelta ķēde, kas tos saista pie sātana. Cita cilvēku šķira pielūdz slavu un pasaules godu. Vēl citiem elks ir savtīgi ērta un no atbildības brīva dzīve. Tomēr šīs verdzinošās saites ir jāsarauj. Mēs nevaram pa pusei piederēt Kungam un pa pusei pasaulei. Mēs neesam Dieva bērni, ja neesam tādi visā pilnībā. Ir cilvēki, kas apgalvo, ka kalpo Dievam, bet, cenšoties paklausīt Viņa baušļiem, veidojot pareizu raksturu un nodrošinot izglābšanos, paļaujas uz saviem spēkiem. Viņu sirdis nav skārusi dziļi izjustā Kristus mīlestība, bet kristīgās dzīves pienākumus tie mēģina izpildīt kā Dieva prasītus nosacījumus Debesu iemantošanai. Šādai reliģijai nav nekādas vērtības. [45] Kad sirdī mājō Kristus, tad Viņa mīlestība un prieks par sadraudzību ar Viņu tā piepildīs dvēseli, ka tā pieķersies Viņam un, raugoties uz Viņu, tiks aizmirsts paša “es”. Mīlestība uz Kristu būs visas mūsu darbības dzinējspēks. Tie, kas sajūt Kunga pamudinošo mīlestību, nejautā, cik maz var dot, lai apmierinātu Dieva prasības, viņi nejautā pēc zemākā standarta, bet tiecas pēc pilnīgas saskaņas ar Glābēja prātu. Ar karstām ilgām viņi visu atdod Dievam, un viņu dedzība atbilst mērķa vērtībai. Kristus apliecināšana bez šīs dziļās mīlestības ir tukša valoda, kaila forma un smaga verdzība.

“Ceļš pie Kristus” fragments no 5. nodaļas

Dieva Dēls. Viņš deva izskaidrojumu un pierādījumus no Sv. Rakstiem. Jēzus vienmēr atstāja cilvēkam tiesības uzdot jautājumus un tad pieņemt lēmumus.

Kad Dievs radīja saprātīgās būtnes un cilvēkus, Viņš tās radīja ar spēju teikt JĀ un arī NĒ. Dieva pamatprincips ir brīvība. Viņš par to ir pārliecināts. Grēks nav loģisks, tam nav izejas. Tas notika tāpēc, ka ir brīvība.

Daudzi teiks, ka, ja brīvība ir vainīga, tad šāda brīvība ir jāizbeidz. Bet tas neatrisina problēmu. Tad Dievam vajadzēja radīt marionetes, robotus – kuri nespēj mīlēt. Vai Tu gribētu dzīvot bez spējas mīlēt?

Brīvība un grēks

Universā, kurā pamatprincips ir brīvība, lielākā problēma ir šīs brīvības nepareiza izmantošana. Un tas tad arī ir grēks. Grēks nozīmē sabojātās, izjukušas attiecības. Tu grēko, ja Tu neuzticies Dievam.

Ja grēks ir sabojātās attiecības, tad kurš virziens tas ir: Dievs – cilvēks vai cilvēks – Dievs?

Dieva mīlestība ir beznosacījumu mīlestība, tāpat tā nemainās apstākļu ietekmē. Dieva attiecības pret mums nav

mainījušās grēka dēļ. Izjukušas ir attiecības cilvēks – Dievs. Jo Dievs nekad nesaka: „Es Tevi mīlu, bet... Es Tevi mīlu, bet vispirms...” Dieva attieksme nekad nemainās.

Es ceru, ka tagad Tu esi gatavs svarīgam atklājumam un secinājumam.

1. Tu neko nevari darīt, lai Dievs Tevi mīlētu vairāk.

Piemēram, vai Dievs mīl Tevi vairāk tāpēc, ka ievēro sabatu, nezodz un nepārkāp laulību?

2. Tu neko nevari izdarīt, lai Dievs Tevi mīlētu mazāk.

Dievs aicina mūs mainīt mūsu attieksmi pret Viņu. Tas arī ir patiesas reliģijas mērķis – mainīt mūsu attieksmi pret Dievu. Piemēram, vai esi padomājis, kāpēc mēs lūdzam Dievu, kāds ir lūgšanas mērķis? Varbūt mainīt Dievu? Ja pietiekami ilgi lūgsimies, vai Dievs beigās teiks: “Nu labi, es to negribēju, bet tāpēc, ka lūdzi, lai notiek...”

Lūgšanas izejums ir mainīt manu attieksmi pret Dievu. Lūgšanas mērķis jau nav piespiest Dievu pieņemt manu viedokli. Mērķis ir, lai es varētu pieņemt Dieva viedokli un uzticēties

Viņam.

Kāds ir Kristus kā Augstā Priestera darba mērķis? Kāpēc Viņš to dara? Vai Viņa mērķis ir pateikt Dievam: “Esi nu labs pret cilvēkiem... Es tur biju! Tur uz zemes nav viegli. Tāpēc esi labs pret viņiem.” Vai Augstā Priestera kalpošanas mērķis ir izmainīt Dieva attieksmi pret mums?

Bet ieklausies šajā:

“Tas ir labi un patīkami Dieva, mūsu Pestītāja, priekšā, kas grib, lai visi cilvēki tiek izglābti un nāk pie patiesības atziņas. Jo ir viens Dievs, kā arī viens starpnieks starp Dievu un cilvēkiem – cilvēks Kristus Jēzus, kas Sevi pašu ir nodevis par atpirkuma maksu par visiem, par liecību savā laikā.” (1Tim. 2:3-6)

Dieva attieksme pret mums nav mainījusies! Vienīgā problēma Universā, kur valda brīvība, ir mūsu uzticība vai neuzticība. Grēks ir sacelšanās, neuzticības domas mūsos. Bet Dievs mūs mīl joprojām! Un Viņš mūs mudina no jauna veidot uzticēšanās attiecības ar Viņu.

Kristus ir Tas, kurš mūs aicina atjaunot pašāvēību, uzticēšanos Dievam.

Vai tas Tevi nepārliecina?

Mācītāja
Aināra Gaiļa svētruna.

NERAIZĒJIES!

Mēs plānojam, mācāmies, strādājam, cenšamies darīt, bet ir lietas un apstākļi, kurus nevaram ietekmēt. Un, ja nevaram vairs kādas lietas vai apstākļus kontrolēt, sākam nervozēt un raizēties. Bet vai tas mums palīdz?

Nemanot ir pagājis vēl viens gads. Laiks neapturami steidzas uz priekšu, neprasot, vai kāds to vēlas. Kāds tas ir bijis? Citam tas ir bijis veiksmīgs, citam ne tik veiksmīgs. Katrā mājā ir bijušas savas rūpes un savi prieka mirkļi. Droši vien, ka nav daudz ģimeņu, kuras nebūtu skārušas ekonomiska rakstura pārmaiņas. Lai kā mēs gribētu, mēs nevaram izbēgt no dzīves realitātes.

Dažbrīd negribētos atzīt, bet jauns gads nozīmē arī to, ka jau atkal uzskatāmi sarucis tas laika posms, kas mums atvēlēts uz šīs zemes, lai mēs sasniegtu izvēlētos mērķus, kuri mums liekas būtiski un svarīgi.

Šobrīd vairāk nekā jebkad mums jādomā par dzīvi un vērtībām. Kas tad cilvēka dzīvē ir pats svarīgākais? Prioritātes var mainīties atkarībā no apstākļiem. Kad pazaudēts darbs un naudas maciņš tukšāks, tad prioritāte ir darbs un naudas pelnīšana, kad slimojam – veselība, kad esam vientuļi – mīlestība –, kad tuvojas dzīves noslēgums – atlikušais laiks.

Cik katram mums ir dots laiks uz šīs zemes, un kā mēs to izmantojam? Kāds no mums šodien atrodas pavasara plaukumā, kāds vasaras briedumā, kāds krāsainā rudenī, kāds tuvu ziemas stingumam. Vai mēs zinām, cik daudz

laika mums vēl ir dots? Varbūt daudz, bet varbūt ļoti maz. Laiks nesaudzē nevienu. Vai mēs zinām sava laika vērtību? Vai mēs no rīta pamostoties saprotam, kādu vērtīgu dāvanu esam no Dieva saņēmuši un par to pateicamies un priecājamies? Bet varbūt, raugoties uz bargo salu un sniega kupenām, mēs pārdzīvojam un raizējamies, kā pārdzīvosim šo zimu un grūtos laikus.

Rūpju un raīžu ir vairāk nekā prieka un pateicības. Droši vien nav tāda cilvēka, kurš savā dzīvē nebūtu piedzīvojis uztraukumu, raizes, rūpes un nervu spriedzi. Arī laikā, kad Kristus kalpoja uz mūsu zemes, cilvēkiem nebija sveša šī problēma, jo, uzrunājot savus klausītājus, Jēzus sacīja: „Tāpēc es jums saku: nezūdieties savas dzīvības dēļ – ko ēdīsiet un ko dzersit –, nedz savas miesas dēļ – ko vilksit mugurā. Vai tad dzīvība nav vērtāka kā barība un miesa kā drēbes? Pavērojiet putnus debesīs – ne tie sēj, ne tie plauj, ne savāc ražu šķūņos; bet jūsu debesu Tēvs tos baro. Vai jūs neesat daudz vairāk vērti kā viņi? Kurš no jums ar savu zūdīšanos var pagarināt savu mūžu kaut vai par olekti? Kādēļ jūs raizējaties par savu apģērbu? Mācieties no liliām plāvā, kā tās aug – ne tās nopūlas, ne tās vērpj, bet es jums saku: pat Sālamans visā sa-

vā godībā nebija tā tērpies kā viena no tām. Ja nu Dievs plavas zāli, kas šodien ir, bet rīt tiek iemesta krāsnī, tā ģērbj, cik gan daudz vairāk viņš darīs jums, jūs mazticīgie?! Tāpēc neraizējieties, sacīdami: ko ēdīsim? ko dzersim? ko vilksim mugurā? Jo pēc visa tā pagāni dzenas; jūsu debesu Tēvs zina, ka jums visa tā vajag. Meklējiet vispirms Dieva valstību un viņa taisnību, tad jums viss pārējais tiks iedots. Neraizējieties par rītdienu, jo rītdiena pati par sevi parūpēsies; katrai dienai pietiek savu būdu.” (Mt. 6:25-34)

Cik viegli ir neraizēties?

Jēzus aicina: „Nezūdieties, neraizējieties!” Tomēr šos vārdus nav tik viegli pieņemt. Tos nebija viegli pieņemt tiem tūkstošiem, kuri bija sapulcējušies kalna nogāzē un ar interesi un cerībām klausījās Jēzus vārdos. „Kad tie bija sasēdušies zaļajā kalna nogāzē, gaidot dievišķā Skolotāja vārdus, viņu sirdis pildījās ar domām par nākotnes godību. Šeit bija rakstu mācītāji un farizeji, kas gaidīja dienu, kad viņiem būs vara pār ienīstajiem romiešiem un tiem piederēs pasaules lielās impērijas bagātības un spožums. Nabadzīgie zemnieki un zvejnieki cerēja dzirdēt apgalvojumu, ka viņu nožēlojamās būdas, trūcīgais

uzturs, smagā darba dzīve un bailes no trūkuma tiks apmainīti pret bagātiem mājokļiem un vieglām dienām. Viņi cerēja, ka šī viena raupjā drēbes gabala vietā, kas dienā bija apģērbs, bet naktī sega, Kristus dos iekarotāju greznās un dārgās drēbes.” (E. Vaita „Kristus kalna svētruna”)

Bet visa tā vietā Jēzus saka: „Neraizējieties par šīm lietām, meklējiet vispirms debesu valstību, tad jums viss pārējais tiks iedots.” Neuztraukties. Vai tas ir tik vienkārši? Vai tas vispār ir iespējams? Jēzus ar šiem vārdiem uzrunā mūs arī šodien. Kā lai neraizējamies, ja neesam droši par rītdienu? Ja nezinām, vai rīt būs darbs, un, ja būs, vai samaksās algu? Sevišķi jau šādā brīdī, kad valstī ir krīze. Kā lai nedomājam un neuztraucamies? Parasti cilvēki taču domā un rūpējas par to, ko likt galdā, ko vilkt mugurā, kā izskolot bērnus un kādā pensiju fondā ieguldīt naudu, lai būtu gaišas un nodrošinātas vecumdienas. Kā vienā rūpju, nedrošības un daudzu vajadzību pasaulē Jēzus var tik vienkārši pasacīt – neraizējieties? Mēs varam mēģināt sev teikt vai iestāstīt: „Es būšu mierīgs, neraizēšos un nedomāšu!” Bet vai mums bieži tas izdodas? Šie jautājumi mums ir būtiski un svarīgi. Jēzus jau arī nesaka, ka šīs lietas nav svarīgas. Jēzus nerunā par to, ka mēs nedrīkstam domāt par materiālām lietām. Jēzus nesaka: „Esi bezrūpīgs un bezatbildīgs! Neplāno, nestrādā un nemācies!” Dievs saka: „Sešas dienas tev būs strādāt...” (2Moz. 20:9) „Sava vaiga sviedros tev būs maiži ēst.” (1Moz. 3:19) Ir lietas, kuras atkarīgas no mums. Mēs plānojam, mācāmies, strādājam, cenšamies darīt, bet ir lietas un apstākļi, kurus nevaram ietekmēt. Un, ja nevaram vairs kādas lietas vai apstākļus kontrolēt, sākam nervozēt un raizēties. Bet vai tas mums palīdz? Raizes neatbrīvo mūsu rītdienu no problēmām, bet tās atņem spēku šodienai. Ar zūdišanos nevaram pagarināt mūžu ne par minūti. Nevaram izmainīt situāciju. Nevaram ietekmēt pagātņi, nākotni, bet varam ietekmēt savu veselību. Raizes var padarīt mūs neredzīgus saskatīt Dieva klātbūtni. Dievs, kas dāvinājis mums dzīvību, zina, ka mums vajadzīga pārtika, apģērbs. Jēzus saka: „Nezūdieties par šīm lietām! Vai tad dzīvība nav vērtīgāka?”

Kas ir svarīgāks?

2001. gada 11. septembrī ASV notika līdz šim lielākais terora akts pasaules

vēsturē. Teroristi nolaupīja lidmašīnas, un divas no tām ietriecās Pasaules Tirdzniecības centra „dvīņu torņos”, kuri drīz pēc trieciena sabruka. Bojā gāja vairāki tūkstoši cilvēku, kas tobrīd atradās ēkās. Bija parasts darba dienas rīts. Ļaudis steigās veikt savus dienas darbus, un te pēkšņi daudziem īsā laikā izmainījās visa dzīve. Kāda sajūta bija tiem cilvēkiem, kuri atradās torņu augšējos stāvos un aptvēra, ka viss beidzies, ka nav kur glābties? Bija atlikuši nedaudzi mirkli vai minūtes. Cilvēki sāka dienu tāpat kā visas pārējās, nezinot, ka nākamās vairs nebūs. Un tad pēkšņi to aptvēra. Atlikušas tikai dažas minūtes dzīvot. Kas tajā brīdī bija svarīgs? Par ko viņi domāja vai raizējās? Vai tajā brīdī viņiem bija svarīgi, kāda zīmola drēbes bija mugurā, vai viņi vakariņojuši dārgā restorānā, vai mājās ēduši tikai sviest-

veicīgam. Putni dara savu daļu darba, un ko vēl tie dara? Dzied. Varētu teikt, cik vieglprātīgi! Nezina, ko ēdīs rīt, bet dzied. Putni dzied un neslimo ar kuņģa čūlu. Dievs rūpējas par putniem, bet vai mēs neesam vērtīgāki par putniem? Vai mēs neesam radīti pēc Dieva tēla un līdzības? Vai Jēzus Kristus nav miris mūsu vietā, lai mēs varētu dzīvot un katra mūsu dzīves diena piederētu Dievam?

Ticība, kas atbrīvo

Mūsu šodienas un rītdienas ir Dieva rokās. Vai tā ir drošās rokās? Jēzus vēlas mums pateikt: „Neuztraucieties, jūs Dievam esat vērtība, un Dievs par jums parūpēsies! Mācieties paļauties uz Dievu! Mācieties uzticēties!” Paraugieties pagājušajās dienās! Vai Dievs līdz šim nav par jums rūpējies? Dievs, kas palīdzēja jums vakar, būs kopā ar jums arī rīt. Tomēr pierādījumi, ka

Raizes neatbrīvo mūsu rītdienu no problēmām, bet tās atņem spēku šodienai. Tās var padarīt mūs aklus saskatīt Dieva klātbūtni.

maizes, vai bankas kontā ir daudz naudas un kāda automašīna atrodas lejā autostāvvietā? Vai tam visam šādos apstākļos bija nozīme?

Dzīvība ir vērtība. Attiecības ar Dievu ir vērtība. Attiecības ar tuviniekiem ir vērtība. Zem visiem skaitļiem, kas vēstīja par bojā gājušo skaitu, slēpās pa stāstam. Atskanēja telefonu zvani no brūkošajām ēkām un lidmašīnām ar vārdiem: „Mēs mirstam...Es jūsu mīlu...” Kamēr neesam ieskatījušies nāvei acīs, bieži vien nenovērtējam, kas mūsu dzīvē ir visvērtīgākais un vis-svarīgākais. Jēzus saka: „Vai tad dzīvība nav vērtīgāka kā barība un miesa kā drēbes?” Par ko mēs ikdienā visbiežāk uztraucamies? Par materiālām lietām. Vai mūsu dzīve nav vērtīgāka par šīm praktiskajām lietām? Dievs rūpējas par savu radību. Jēzus saka: „Pavērojiet putnus! Ne tie sēj, ne plauj, ne savāc ražu šķūņos, bet Dievs par viņiem rūpējas.” Te nav runa, ka putni nestrādā. Tie nesēž uz vietas ar atvērtu knābi. Tie lido, meklē barību, jo neviens barību tiem knābī neieliek. Kāds ir teicis, ka neviens tik smagi nestrādā kā zvirbulis, jo tam ir liela konkurence un jābūt iz-

raizēšanās ir bezjēdzīga, mūs vēl neatbrīvo no rūpju varas. Ar loģisku pamatojumu palīdzību vien mēs nevaram atbrīvoties no raizēm. Tātad atbrīvošanās no raizēm ir ne tikai saprašanas, pieredzes, bet arī ticības lieta. „Jūs mazticīgie..., dzenieties vispirms pēc Dieva valstības!” Ja ir kaut kas, par ko būtu jāraizējas, tad tās ir mūsu attiecības ar Dievu. Cik daudz laika veltām ik dienas, lai labāk iepazītu un izprastu Dieva mīlestību? Piedzīvotu Viņu savā dzīvē un varētu sacīt kā savulaik Toms: „Mans Kungs un mans Dievs!” (Jāņa 20:25-29) Dievs nevēlas, lai mēs tik ļoti būtu noraizējušies par dzīves materiālo pusi, ka vienmēr esam rūpju, nedrošības un uztraukuma pārpilni. Dievs vēlas redzēt mūs veselīgus, priecīgus, laimīgus un pateicīgus par katru jaunu dzīvības rītu, ko Viņš mums dāvina. Dievs vēlas, lai mēs saprastu, ka nevienā dzīves situācijā neesam ārpus Viņa redzes loka un rūpēm. Tas nenozīmē, ka mēs tiksim atbrīvoti no visām dzīves problēmām, taču tas nozīmē, ka varam uzticēties Dievam. Tas nozīmē, ka mums ir Tēvs, kas par mums parūpēsies. Uzticēsimies!

22.12.2010

MAZĀS GRUPAS

Rīgas 1. draudzes locekle Natālija Stepanova organizē jau trīs mazo grupu darbu. Viena darbojas viņas darba vietā – slimnīcā, kur pacienti pēta Bībeli. Otra ir paredzēta jaunkristītajiem sestdienās pēc dievkalpojuma. Arī trešā, draugu grupa „Atradums” pulcējas Baznīcas ielas dievnamā.

Pastāsti par to, kā viss sākās.

Mani neviens neaicināja veidot mazo grupu. Es pati pieteicos. Es pat vēl nebiju kristījies. Nācu uz draudzi un domāju, ka jūtos ne tik omulīgi. Labi ir tad, kad līdzās ir draugi. Bet kad ir tie, kas ir... Tev viņi visi ir sveši. Viņi skrien garām. Tu gribi kaut ko pateikt, bet nezini, kā izveidot kontaktu. Domāju, ka laikam neesmu vienīgā, kam ir tādas problēmas. Kad cilvēks ienāk citā vidē, viņam ir jāsniedz kaut kāds atbalsts. Kā sniegt atbalstu, to es zinu. Es jau pirms nākšanas uz draudzi veidoju grupas slimnīcā, kur strādāju. Tās bija psiholoģiska atbalsta grupas. Un es domāju, ka tādas vajag arī draudzē. Turklāt es protu to darīt. Es pat tajā laikā citiem mācīju, kā to darīt.

Vai tu esi psiholoģe?

Esmu sociālā darbiniece. Bet mēs mā-

cījāmies arī grupas teoriju. Mani tā ļoti ieinteresēja. Vienu reizi darba kolēģe uzmundrināja, sakot, ka tu vari to darīt. Viņa bija cilvēks, kas bija pieredzējis. Domāju, pamēģināšu. Un sanāca labi. Sāku nākt uz draudzi, nokristījos. Radās ideja: vajadzētu vienkopus satikties cilvēkiem, kas tikko ienākuši draudzē vai ir tikai meklētāji. Un jārūnā par to, kas viņus interesē – par teoloģiskām lietām, par to, kādi ir kristieši, arī par draudzi, kādas draudzē ir tradīcijas, kādi ir pasākumi, kuros var iesaistīties, kas vispār notiek draudzē.

Mācītājs Andrejs Āriņš mani atbalstīja. Es viņam pastāstīju savu ideju. Viņš teica – uzraksti to uz papīra. Es uzrakstīju un iesniedzu draudzes mācītājam Vilnim Latgalim. Un viņš teica – mēs to varam. Bet viņš nekur nesteidzās. Es viņam vairākkārt jautāju – kā būs? Nezinu, ko viņš domāja. Droši vien

domāja – ak, šie jaunie, kaut kādas idejas, nez vai apzinās, ko tas nozīmē, cik tas ir nopietni.

Tajā laikā draudzē jau sāka runāt, ka ir nepieciešamas mazās grupas, ka tā ir laba lieta. Droši vien mācītājam nebija viegli – tikko nokristījusies un grib jau vadīt mazo grupu. Tas tā nav pieņemts. Viņam vajadzēja man uzticēties. Mēs vairākas reizes satikāmies: sēdējām, plānojām, kādus cilvēkus uzaicināt, ko pārrunāt. Tieši pirms 5 gadiem grupa sanāca pirmo reizi. 19. janvārī mēs svinām savu jubileju.

Kādus cilvēkus jūs aicinājat?

Es aicināju savas draudzenes, sociālās darbinieces. Ar viņām ir vieglāk, jo viņas zina, kas ir grupa. Faktiski es tikai pēc tam uzzināju, ka draudzē to sauc par mazo grupu. Viena mana kolēģe atnāca, tad uzaicināju vēl vienu. Vēlāk

jau nāca 3-4 sociālās darbinieces. Pirmajā reizē, pirms pieciem gadiem, biju es un viena kolēģe, pāris draudzes locekļu plus mācītājs Vilnis Latgalis. Tad pievienojās Elita Lapiņa, kas kļuvis par grupas dvēseli.

Ko jūs darījāt?

Mēs nolēmām, ka jāpēta Bībele, jāveido sadraudzība. Mūsu grupai ir trīs pamatpunkti – Bībele, sadraudzība un Tēma, kuru diskutējam. Tēma nozīmē, ka vienmēr ir jābūt kādam, kurš par attiecīgo tematu zina ko vairāk un var pastāstīt. Tā var būt teoloģiska, bet var būt arī ar novirzienu uz psiholoģiju, uz attiecībām. Bieži vien to vada kāds uzaicināts ciemiņš, kāds no mūsu mācītājiem.

Man ļoti palīdz mācītājs Andrejs Āriņš. Viņš ir zinošs cilvēks, kuram var daudz ko jautāt, un viņš spēj atbildēt.

Andrejs Āriņš sāka aicināt uz mūsu grupu interesentus, kuri satikās ar viņu. Tā mūsu grupai pievienojās Ilze, kas kļuvusi par vienu no aktīvākajām diskusiju Tēmas vadītājām. Pēc tam ienāca Sandra, Ingrida, Inese u.c. Daudzus grupas dalībniekus piesaistīja mācītāja Valda Zilgalvja tēmas no Atklāsmes grāmatas un Ilzes pētījumi par draudzi, attiecībām, kultūras jautājumiem u.c.

Runājot par Bībeles pētīšanu – sākumā mēs izdomājām, ka katrs atrod kādu rindiņu vai pantīņu, vai nelielu teksta citātu, kuru grib komentēt vai analizēt 10 minūšu garumā. Taču interese auga. Sākām pētīt Salamana pamācības. Tad Jeremijas grāmatu. Tas paņēma daudz laika.

Grupu vienmēr sākam ar sadraudzību – visi stāstām, kas labs nedēļas laikā noticis. Un, ja noticis kas slikts, tad arī uzklusām, atbalstām, cik varam. Sānākam trešdienās, sākam pusastoņos vakarā. Pusdeviņos ir Bībeles studijas, kuras ilgst apmēram līdz deviņiem. Cenšamies iekļauties 20 minūtēs. Un tad diskusijas tēma, kas jābeidz bez 15 minūtēm desmitos, lai ar lūgšanu varam līdz 22:00 pabeigt. Sākumā gribējām būt kopā tikai līdz 21:00, bet tā kā kopā mums ir labi, tad grūti apstāties. Desmitos man ir pēdējais autobuss uz mājām, un tas ir stimulē, kurš strādā.

Cik jūs tagad esat?

Šo trešdien mēs bijām 21 cilvēks. Tas ir daudz. Grupa mums ir daudzkonfesionāla. Daži šajā laikā ir kristījušies. Sākumā mums bija diskusijas arī par

sestdienu un svētdienu, viss notiek pakāpeniski.

Vienmēr rodas idejas, ka vajadzētu uzaicināt vēl kādu draugu vai draudzeni. Bet kur lai aicina, ja tāpat nāk 20 cilvēki un vairāk. 10 būtu ļoti optimāls skaits. Protams, mēs vietu atrodam katram, bet ir grūti parunāties, ja esam tik daudz. Tikko runāju ar mūsu mācītāju Vilni Latgali. Viņš saka – jādalās divās grupās. Bet kā lai dalās – esam taču draugi? Lūgsim par to.

Jau lūdzat?

Vēl nē. Bet jālūdz. Tomēr grūti iedomāties, kā draugi var dalīties, lai vairs nesatiktos.

Vai grupā draudzes locekļu ir vairāk nekā pārejie?

Tagad jā. Vasarā četri cilvēki kristījās. Decembrī vēl divi. Tagad jau draudzes locekļu ir vairākums.

Kāpēc, tavuprāt, draudzē nav tik daudz mazo grupu, cik gribētos?

Mūsu draudzē tagad grupas veidojas. Piemēram, pēc Cerības festivāla izveidojās grupa, kas pēta Jāņa evaņģēliju. Tiesa, viņi pagaidām ir vienojušies sapulcēties tikai uz 12 nodarbībām. Vismaz sākumā. Mēs, redzi, esam kopā 5 gadus.

Trūkst grupas vadītāju. Ne katrs, kurš grib, var tās arī vadīt. Šķiet, cilvēki tam nav gatavi...

Tu arī nebiji gatava.

Es jau biju sociālā darbiniece. No malas liekas, ka to var katrs. Bet ir jāievēro zināmi noteikumi. Bībeles studijas vadīt ir vieglāk. Tu zini, ka mācies Bībeli – un ir tikai jāzina, kā pasniegt. Bet mums notiek vēl kaut kas. Sadraudzību vadīt ir grūtāk. Cilvēks grib izstāstīt,

kas viņam uz sirds, bet tev jāiekļaujas noteiktā laikā. It kā vajadzētu pārtraukt, un tad ir jābūt, kurā brīdī drīkst pārtraukt cilvēka stāstījumu. Turklāt runāt grib visi. Tas prasa zināmas psiholoģiskas iemaņas. Vislabāk tādas grupas var vadīt psihologi. Bet vai mums ir daudz tādu? Mūsu draudzē veiksmīgi darbojas vairākas lūgšanu grupas, turklāt veidojas arī jaunas. Par to ir prieks.

Vai šāda sadraudzība ir vajadzīga?

Mums cilvēki, kas nāk, saka, ka ir inficējušies tā, ka vairs nevar nenākt. Tā kļūst kā nepieciešamība. Tātad vajadzība ir.

Mums sestdienās ir sadraudzības brīži, to var dēvēt par vēl vienu grupu, tikai tur vairāk uzsvars likts uz sadraudzību. Protams, ja kādam ir kas neskaidrs, tad vajadzīgs kāds, kas var atbildēt. Arī tas mums notiek.

Faktiski, tās mērķis ir atbalstīt jaunkristītos. Un ja kāds vēl grib pievienoties, viņi var nākt.

Tas sākās pirms dažiem gadiem, kad mani ievēlēja draudzē kā atbildīgo par jaunkristīto aprūpi. Sākumā nezināju, ko iesākt. Bet tad izdomāju, ka vajag grupu, kura var sapulcēties kopā pēc dievkalpojuma.

Kad es sāku īstenot ideju par grupu jaunkristītajiem, viņi lielākoties nenāca. Vienai nebija viegli. Es neesmu izteikts līderis. Kamēr pagājušajā gadā pievienojās Ginta Vanaga, viņa pēc izglītības ir psiholoģe. Arī viņai piedāvāja rūpēties par jaunkristītajiem. Tagad mēs sapulcējamies kopā katru sestdienu. Sestdienas sadraudzības brīži palika ļoti populāri.

Cik daudzi jūs nākat?

16-18 cilvēki. Reizēm mazāk. Sākumā mēs katru reizi aicinājām kādu no pieredzējušiem mācītājiem vai draudzes locekļiem, kas varetu pastāstīt par sevi un savu kalpošanu. Tā jaunkristītie var labāk iepazīties ar draudzi – lūgšanu kalpošanu, komunikācijas nodaļu, ar mūziķiem. Es sarakstīju visas nodaļas, to vadītājus, un katru reizi kadu uzaicināju. Visi nāca.

Protams, mums iznāk pārrunāt dažādus tematus. Rodas jautājumi, kur nepieciešamas atbildes – piemēram, par astroloģiju vai citu konfesiju ticību. Tad vienmēr priecājamies, ka līdzās ir kāds, kas ir pieredzējis un palīdzēs mums nenomaldīties no ceļa.

Intervēja Aidis Tomsons

Sagatavoja Mārīte Lipska,
adventistu LDS bērnu nodaļas
vadītāja.

SVEICIENS JAUNAJĀ GADĀ!

Krā: Kā tev šķiet, brālīt, kuri ir paši jaukākie svētki?

Krū: Nu, protams, mana dzimšanas diena! Ciemiņi! Dāvanas! Kūkas un kārumi! Vienīgais, varēja gan šie svētki būt vismaz divas reizes gadā!

Krā: Man gan tomēr paši mīļākie ir Ziemassvētki. Šķiet, ka šo svētku laikā visi kļūst mazliet mīļāki, laipnāki, draudzīgāki. Vairāk domā, kā citam citu iepriecināt ar jaukiem apsveikumiem, laba vēlējumiem un dāvanām. Baznīcas ir pilnas ļaužu, mirdz svētku ugunis, smaržo svecītes...

Mamma: Jā, tā tiešām ir. Un kā gan lai cilvēki nekļūtu gaišāki šajos svētkos, ja tiek svinēta MĪLESTĪBAS ienākšana pasaulē. Jau domājot vien par to, cilvēki kļūst mazdrusciņ labāki.

JĒZUS dzimšanas diena tiešām atnes gaismu cilvēkos.

Krā: Bet kā ir ar tavu un manu dzimšanas dienu, Krū? Vai tā kādam atnes gaismu un prieku?

Krū: Nu, man tā prieku atnes noteikti.

Mamma: Par to tiešām der padomāt, cik daudz gaismas un labestības mēs katrs ienesam pasaulē.

Krū: Es vispār nesaprotu, par ko jūs te runājat! Kā tad es varētu atnest kaut kādu gaismu! Es taču neesmu nekāda naktslampiņa!

Mamma: Protams, Krū, tu neesi ne naktslampiņa, ne bāku-uguns, bet gaismu dot citiem tomēr vari gan.

Krū: Interesanti, kādā veidā? Kur tad viņa man ir – tā gaisma?

Mamma: Tas ir pavisam vienkārši. Tā gaisma ir tavā sirdī. Tavos labajos mīlestības darbiņos, kurus tu veic citu labā.

Lai atnestu gaismu, dažkārt pietiek ar to, ka esi labs un uzticams draugs.

Krū: Nu, par šito man nav jāraizējas. Es esmu vienreizēji uzticams!

Krā: Svarīgi, lai tā par tevi domātu arī tavi draugi.

Krū: Kā tad, ka viņi tā domā! Man vismaz tā šķiet...

Mamma: Pastāstīšu jums kādu stāstiņu par to, cik vērtīga var būt arī pavisam maza gaismiņa tad, kad tā nesavtīgi sevi atdod citiem.

Stāstiņš

Svece un sērkociņu kastīte

Uz kādas vecas mājas palodzes stāvēja neliela svece, bet tai blakus bija nolikta sērkociņu kastīte. Tas bija toreiz, kad vēl katrā mājā nebija elektrības. Tajos laikos svecītes vakaros cītīgi strādāja, apgaismojot visus istabas kaktus. Kad pēc pilnās darba dienas mājas iedzīvotāji gāja gulēt, svece un sērkociņu kastīte uzsāka savā starpā sarunu. Sērkociņu kastīte norūpējusies vērsās pie sveces: „Draudzenīt, tu kļūsti aizvien mazāka un mazāka. Kad tu runā – tu kūsti. Esi uzmanīga, citādi no tevis nekas nepaliks pāri!” Svece pasmaidīja: „Jā, tā tas ir, bet tādām nolūkam jau es esmu paredzēta.” Sērkociņu kastīte bija neizpratnē: „Atradusi par ko priecāties! Paskaties, kāda tu maziņa! Bet, ja tu būtu bākas uguns, kas apgaismo ceļu kuģiem, tad gan būtu vērts zaudēt daļu no sevis.” „Jā, taisnība, es esmu maziņa. Bet es varu

apgaismot istabas kaktu. Vai tad tu nepamanīji, ka vakar vecmāmiņai izbira naudas monētiņas? Tad es spīdināju visapkārt savu mazo gaismiņu, un vecmāmiņa visas monētas atrada! Mana gaisma viņai palīdzēja.” Svecīte smaidīja, bet sērkociņu kastīte nepavisam nebija priecīga. Atbildēt viņa nepaspēja, jo atnāca vecmāmiņa, paņēma sveci un aizgāja ar to uz savu gulāmistabu.

Svece un sērkociņu kastīte satikās nākamajā dienā. Un tad sērkociņu kastīte bija pavisam satraukusies: „Ai, ai, ai! Kas ar tevi noticis? Tu esi gandrīz uz pusi mazāka nekā vakar!” Svece viegli piemiedza ar aci un atbildēja: „Zini, kā viss notika? Vecmāmiņa manas gaismas tuvumā sāka lasīt Bībeli. Tā viņa lasīja līdz pusnaktij. Bet tas jau nekas. Es biju ļoti priecīga viņai dot gaismu, īpaši pēc tam, kad viņa izlasīja šos vārdus: „Tur nebūs vairs nakts, ne sveces, ne saules gaisma tiem nebūs vajadzīga; jo Kungs Dievs izlies gaismu pār viņiem...” Pēc tam vecmāmiņa salika rokas lūgšanā un paskatījās uz augšu, sakot: „Mīlais Debesu Tēvs! Cik es esmu priecīga, ka pienāks diena, kad Tu būsi

mūsu gaisma. Bet pašreiz esmu priecīga, ka man ir šī mazā svecīte, kura dod man gaismu, lai es varētu lasīt Bībeli.” Tu nevari iedomāties, cik es biju laimīga, ka varēju kalpot vecmāmiņai par gaismu.” Sērkociņu kastītei uz to nebija ko piebilst.

Kādā vakarā notika kas neparasts. Visi aizgāja gulēt, bet

svece uz palodzes turpināja degt. Neviens to nenodzēsa. Pagalmā plosījās vētra. Vējš vēla pa gaisu sniega virpuļus, un dažreiz kāda vēja pūsma skāra arī sveci. Tāpēc svece sāka kustēt vēl ātrāk. Un te sērkociņu kastīte viņu uzrunāja: „Ko tu! Pavēro sevi, drīz no tevis nekas pāri nepaliks. Atļauj ar nākamo vēja pūsma tev nodzēst un izglābt!” Bet priecīgā svecīte tikai uzsmaidīja un turpināja spīdēt. Svecīte kļuva arvien mazāka un mazāka. Sērkociņu kastīte uztraucās ne pa jokam: „Vai tiešām tu mani nemaz nepaklausīsi?! Tu izglābsi savu dzīvību, ja tu pārstāsi degt!” Uz to svecīte atbildēja: „Man šeit noliķa, lai es spīdētu. Šī ir mana vieta. Un es atdošu no sevis pašu labāko gaismu!” „Nē, nu tas ir neprāts!” šausminājās sērkociņu kastīte.

Tajā brīdī zem loga bija dzirdams kāds troksnis. Kāds piekļauvēja un aizskāra durvju rokturi. Šo troksni izdzirdēja arī mājas saimnieki. Saimnieks un viņa vecākie dēli pamodās un atvēra durvis. Ienāca kāda pamatīgi nosalusi un pārgurusi sieviete. Nedaudz sasildījusies, viņa sāka stāstīt: „Es apmaldījos. Jau vairākas stundas es maldījos, bet tā arī nevarēju atrast ceļu uz mājām. Es jau biju pavisam zaudējusi spēkus. Domāju, ka iegulšos sniegā un nomiršu. Bet tajā pašā brīdī es ieraudzīju mazu gaismiņu un sapratu, ka tepat tuvumā ir kādas mājas.”

„Jā, mēs atstājām svecīti degot, jo tādā laikā cilvēki bieži nomaldās no ceļa,” teica mājas saimnieks. Pēc šiem vārdiem saimnieks paskatījās uz palodzes, kur stāvēja svece. Tā bija degusi tik ilgi, ka gandrīz nekā nebija vairs palicis. „Mazā, mīlā svecīte, tu šodien izglābi cilvēka dzīvību,” teica saimnieks. Mazā svecīte it kā pasmaidīja pretī un ar spilgtu liesmiņu nodzisa.

Tā bija līdzība. Jēzus mums saka: „Es esmu pasaules gaisma.” Un, ja tu ticī Jēzum, tad Viņš arī tev saka: „Tu esi pasaules gaisma.” Vienalga, skolā, mājās, pagalmā, uz ielas vai futbola laukumā tu esi aicināts būt par šo mazo gaismiņu, lai tavi draugi uzzinātu par Lielo gaismu – Jēzu. Lai tev un mums visiem šajā Jaunajā gadā izdodas nest šo gaismu – labo vēsti par Jēzu Kristu!

SKATS UZ PRIEKŠU!

Katrs jauns gads pavērš skatienu ne tikai uz priekšu, bet arī atpakaļ. Atceroties pagājušo, pateicies par visu, arī bēdīgo, neizdevušos, kļūdaino. Skatoties uz priekšu, esi gatavs sekot Jēzum! Tikai tā Tava kalpošana būs svētīga un pilnīga. Atceries, Dievam nekas nav neiespējams!

Janvārī piedalies ne tikai jauniešu dievkalpojumos, sadraudzības pasākumos, bet arī iesaisties kādā no mazajām grupām. To piedāvājums ir dažāds un katra gaumei atbilstošs. Jauniešu kalpošanas nodaļa janvārī kopā ar jauniešu klubu Vēstnieki organizē laba un priecīga laika pavadīšanas pēcpusdienu PA:GRIEZIE(n)S, bet janvāra beigās tiek plānota Latvijas draudžu jauniešu vadītāju tikšanās. Un visu jauno un jaunāko par jauniešu kalpošanas darbu uzzini, sekojot jauniešiem twitter kontā: <http://twitter.com/#%21/jauniesi!>

Vai Tu esi gatavs kalpot?
Vai tā ir Tava vēlēšanās, sākoties 2011. gadam?

Kalendārs:

22. janvāris. PA: GRIEZIE(n)S.

Sākums pl. 15:00. Rīgā, Baznīcas ielā 12a.
Programmā: saldumi, spēles, dziesmas, šovs: Dzīvo Nost!, nacionālās dejas.

29. janvāris. Jauniešu vadītāju sanāksme.

Sanāksme noritēs Rīgā, Baznīcas ielā 12a, pl.15:30.
Programmā: neliels ieskats uz pagājušā gada jauniešu kalpošanas darbu un notikumiem, jaunu plānu apspriešana, dalīšanās pieredzē, dažādi citi organizatoriski jautājumi. Laipni aicināti piedalīties visi jauniešu vadītāji! Neskaidrību gadījumā, lūdzu, kontaktēties ar Adventistu Baznīcas Latvijas draudžu savienības Jauniešu kalpošanas nodaļas vadītāju Intu Jākobsoni [/bereja@inbox.lv/](mailto:bereja@inbox.lv)

19. februāris. PA: GRIEZIE(n)S.

19. marts. Lūgšanu Nakts.

16. aprīlis. PA: GRIEZIE(n)S.

21. maijs. PA: GRIEZIE(n)S.

24.-25. jūnijs. Jauniešu Rallijs

10.-17. jūlijs. Ceļa Meklētāju salidojums

12.-14. augusts. TeamWork 2011

17. septembris. PA: GRIEZIE(n)S.

15. oktobris. Ticības Festivāls

19. novembris. PA: GRIEZIE(n)S.

17. decembris. PA: GRIEZIE(n)S.

Seko līdz informācijai: <http://www.jaunatne.adventisti.lv/>!

ZIEMASSVĒTKU PA:GRIEZIE(n)S

mēģināja atgādināt par Jēzus dzimšanu un Viņa plānu pasaulei.

Iespējams, Ziemassvētki ir brīdis, kad cilvēki pasaulē vairāk nekā pārējā gada laikā ir atvērti Dievam. Tāpēc jaunieši no kluba Vēstnieki, decembrī organizējot laba un priecīga laika pavadīšanas pēcpusdienu PA:GRIEZIE(n)S, mēģināja atgādināt par Jēzus dzimšanu un Viņa plānu pasaulei. Lasot Bībeles tekstu par Jēzus dzimšanas notikumu Betlēmē, mēģinājām ieskicēt tā laika notikumus, kurus vēl spilgtāk atklāja leļļu teātra uzdevums par aitiņu piedzīvoto Betlēmes laukos. Bet kā jutās Marija, kad, Jēzu gaidot, iespējams, sastapās ar sabiedrības nesapratni? Vai arī Tev Jēzus ir Mesija? Uz šiem jautājumiem palīdzēja atbildēt tēlains Marijas monologs un video. Skanēja dziesmas, uzdevums par Ziemassvētku būtību. Jauniešiem patika uzdevums komandās, kur netrūka

gan savu radošo prasmju pielietojums, gan neliela smieklu deva. Vēstnieki ļoti gatavojās šim PA:GRIEZIE(n)AM, jo vairākus mēnešus iepriekš mācījās savas lomas īpašam Ziemassvētku uzdevumam - Ziemassvētku Reiss, kas stāsta par dažādiem cilvēkiem, kuri satiekas vienā autobusā un, nokļūstot neplānotā situācijā, sāk meklēt atbildes uz svarīgiem jautājumiem. Un kas gan būtu PA:GRIEZIE(n)S bez draudzības veicināšanas? Tāpēc šai reizei tika izvēlētas divas interesantas tautas dejas - no ebreju un amerikāņu kultūras.

Labi iesāktais ir jāturpina! PA:GRIEZIE(n)S aicina arī Tevi pagriezties un sekot Jēzus aicinājumam! Vai Tu atsauksies Jēzum? Tiekamies PA:GRIEZIE(n)Ā jau 22.janvārī!

Ieva Jauniešu klubs Vēstnieki

*Dagnija Roderte
adventitu Liepājas
draudze.*

DARBA SANĀKSME

Reiz pagājušā gada nogalē, kādā lietainā ziemas svētdienā, lielveikalā Spice satikās sešas ģimenes. Lai gan apkārt virmoja Ziemassvētku iepirkšanās vēsmas un visi veikali kā vienmēr piedāvāja pēdējās, labākās, vienīgās, grandiozākās iespējas iegādāties Ziemassvētku dāvanas, šie cilvēki izturējās pilnīgi kā iepirkšanās imunitāti ieguvuši. Visi vienpadsmit cilvēki mērķtiecīgi šķērsoja visas bīstamās zonas, sapulcējās un atrada „štābam” vietu pie bērnu atpūtas laukuma. Un tā, kārtējā darba sanāksme varēja sākties.

Jāsaka gan, ka tā tas notiek ik pa zināmam laikam, jau piecu gadu garumā. Tikšanās vietas un laiki mainās, bet nemainīgs ir šo ļaužu kopā sanākšanas mērķis – izplānot, noorganizēt un tad vadīt pāru nometni. Šai plānošanas, organizēšanas un vadīšanas procesā katrai ģimenei ir savs uzdevums. Un tā, Reķu ģimene, precizējot **Valda un Viesturs**, uzsāka darba sanākumi informējot, ka par savu konspekta avotu šogad ir izvēla Stīvena R. Konveja grāmata „Ļoti veiksmīgu ģimeņu 7 paradumi”. Un patiesībā tā tas notiek vienmēr – pāru nometnes veidošanā programmas satura izveidē tiek izmantota laba, vērtīga literatūra, gan arī aicināti vieslektori. Tad **Pavāru ģimene** prezentēja savus pētījumus un atradumus dzimtās zemes āres apeļojot. Un tā tas notiek vienmēr – viņiem atkal ir jāizvēlas vieta kur notiks nometne. Oi, tas ir interesants uzdevums, jo prasības ir tik minimālas – skaista vieta, laba barošana, tuvu Rīgai, divvietīgi numuriņi ar dušu un apsildāmi, skaists interjers, plaša, gaiša zāle, sauna un džakuzi, baseins, sporta laukums, ezers ar iespēju braukt ar laivu un jūras krasts ar ērtu piekļuvi pludmalei, un tas viss par iespējami mazu samaksu.

Visu to pacietīgi noklausījās **Vaivodu, Rodertu un Rudziņu** ģimenes un ar atbilstošu nopietnību un apdomu ķērās pie vēl

kādu svarīgu lietu apspriešanas. Tā tas notiek vienmēr, jo jāsaparavo būs laba, saturīga, emocionāla, izglītojoša programma. Kaut kur paralēli nopietnajām runām sāka skanēt divu sieviešu pārāk jautras čalas. Arī tā tas notiek gandrīz vienmēr, jo kad svarīgā darba plānošanas sanāksme jau ritējusi otro stundu, parasti gadās, ka **Dagnijai un Sanitai** vēl jāpaspēj izdomāt, kas būs jautrajā vakara programmā, ko gatavos praktiskajos darbos vīri sievietēm un sievas vīriem un kādus vēl pārsteiguma momentus varētu sadomāt, un ko neparastu vajadzētu uzvilkt?

Ainim neviens neko neprasīja. Diemžēl arī tā tas notiek gandrīz vienmēr, jo viņš atbild par sporta aktivitātēm un ar tām visos pasākumos viss ir kārtībā. Ir gan norunāts, ka ja viņš plāno organizēt kādu boksa raundu, cīņas eļļā vai traipu tīrīšanas sacensības, tad iepriekš tas jāpasaka darba komandai... un arī tikai tā iemesla dēļ, lai ļaudis var iepriekš sagatavoties.

Ivo piedalījās pilnīgi visās diskusijās, jo to, ka viņš organizēs slavēšanu dziesmās, visi zin. Un tā tas ir bijis vienmēr...

Pienāk brīdis, kad Viesturs teic,
Ka nu jau gana plānots būs,
Un pietiekoši ilgi ārpus mājām būs.
Tā nu visi viens no otra atvadas
Un ātri savās gaitās aizsteidzas.
Un visbeidzot

Lai notiek tā kā vienmēr –
Tev tikai laikus jāpiesakās būs,
Lai pāru nometne kopā var pulcināt mūs.
Un tad kad, pavasarī putni dziesmas skandinās,
Tad notiks mūsu jaukā tikšanās.
Un tā lai notiek tas vienmēr...

Citu konfesiju ziņas

Kristieši bēgļu gaitās

Pēc “Al Qaeda” kaujinieku oktobrī Bagdādes katoļu katedrālē sarīkotā slaktiņa sākusies Irākas kristiešu masveida izceļošana, apliecinājusi ANO bēgļu aģentūra (UNHCR). Kristieši dodas bēgļu gaitās uz citiem Irākas reģioniem un kaimiņvalstīm.

“Mūsu biroji kaimiņvalstīs Sīrijā, Jordānijā un Libānā ziņo, ka arvien pieaug Irākas kristiešu skaits, kas tur ierodas un kontaktējas ar UNHCR, lai reģistrētos un saņemtu palīdzību,” apliecināja ANO augstā komisāra bēgļu jautājumos preses sekretāre Melisa Fleminga. “Baznīcas un nevalstiskās organizācijas mūs ir brīdinājušas – sagaidāms, ka tuvākajās nedēļās vēl vairāk cilvēku dosies bēgļu gaitās.”

Fleminga arī mudināja valstis, kur nonāk irākiešu patvēruma meklētāji, nesūtīt viņus atpakaļ. Amatpersona pauda nepatiku par Zviedrijas rīcību, kas šonedēļ deportēja uz Bagdādi irākiešu grupu, arī piecus kristiešus.

Kopš 2003. gada ASV iebrukuma Irākas kristiešu kopiena piedzīvojusi neskaitāmus uzbrukumus – nogalināti simtiem šīs ticības sekotāju, izpostīti dievnamī. Ja iebrukuma gadā Irākā dzīvoja no 800 000 līdz 1,2 miljoniem kristiešu, tad tagad viņu skaits ir sarucis līdz pusmiljonam, daudziem glābiņu no vardarbības meklējot ārzemēs.

Slaktiņi Nigērijā

Islāmistu sektu locekļi Nigērijas ziemeļos Ziemassvētku priekšvakarā uzbrukuši trim baznīcām, nogalinot sešus cilvēkus. Viena no baznīcām ir nodedzināta, pavēstīja

armijas pārstāvis. Tikmēr septiņos sprādzienos, kas Ziemassvētku vakarā notikuši Džosā valsts vidienē, gājuši bojā 32 cilvēki, bet 74 cilvēki guvuši ievainojumus.

“Uzbrukumā baptistu baznīcai Alamderi apkārtnē kaujinieki, kuri, domājams, ir “Boko Haram” locekļi, nogalināja piecus ticīgos, tostarp, baznīcas mācītāju,” pavēstīja armijas pārstāvis. Citā Maiduguri pilsētas rajonā, kaujiniekiem uzbrūkot vēl vienai baznīcai, nogalināts apsargs. Tikmēr uzbrukumā trešajai Maiduguri baznīcai armijai izdevies atstāt, un šajā uzbrukumā cietušo nav.

Armijas pārstāvis piebilda, ka baptistu baznīca, kā arī kaimiņos esošā mācītāja māja esot nodedzinātas.

Džosa atrodas starpjoslā, kas atdala pamatā musulmaņu apdzīvoto Nigērijas ziemeļu daļu no kristiešu apdzīvotajiem valsts dienvidiem un sen jau kļuvusi par starpterniskās un starpkopienas vardarbības arēnu. Vietējās cilvēktiesību organizācijas apgalvo, ka Džosas reģionā tikai pagājušā gada laikā starpkopienas vardarbībā gājuši bojā 1500 cilvēki.

Pasaules gals jau šogad

Daļa pasaules iedzīvotāju gaida pasaules galu 2012. gadā. Bet 32 gadus vecā Irākas kara veterāne Mērija Ekslija zina, ka laika ir daudz mazāk, tāpēc kopā ar citiem kristiešu domubiedriem savas dzīves

atlikušos mēnešus viņa pavada sludinot, ka pastardiena sāksies 2011. gada 21. maijā. Lai izplatītu vēsti, kustības biedri informē par tuvojošos apokalipsi sabiedriskā transporta pieturās, izplatot bukletus uz ielu stūriem, izvietojot plakātus un uzrunājot svešiniekus. Veselas misionāru grupas ceļo pa Latīņameriku un Āfriku, lai vēsti izplatītu arī ārpus savas dzimtenes.

“Daudzi cilvēki domā: “Gals ir tuvu, jāizpriecejas no sirds.” Taču Dievs mūs sūtījis, lai brīdinātu cilvēkus,” norāda Ekslija. “Es gribētu dzīvot tāpat kā citi, taču tomēr daudz labāk ir zināt, ka tad, kad sāksies beigas, tu būsi glābts.”

Augustā Ekslija pameta savas mājas Kolorādospringsā, lai dotos uz Kaliforniju un strādātu kristiešu radio “Family Radio Worldwide”, ko dibinājis Herolds Kempings. Tieši viņš, lasot Bībeli, izskaitļojis, ka šā gada 21. maijā sāksies pasaules gals.

89 gadus vecais Kempings – bijušais inženieris – apgalvo, ka viņa aprēķini balstīti uz sīku Bībeles analīzi un ārējiem notikumiem, piemēram, Izraēlas valsts dibināšanu 1948. gadā. Saskaņā ar Kempinga doktrīnu, 21. maijs būs Uzņemšanas diena, kad debesīs nonāks visi ticīgie, bet pārējie paliks uz zemes visu ciešanu periodu, kamēr iestāsies pasaules gals. Saskaņā ar Kempinga vārdiem, tas notiks oktobrī.

“Ja pienāks 21. maijs un es vēl būšu šeit, tas nozīmēs, ka es neesmu glābta. Vai tas nozīmē, ka Dieva vārds ir neprecīzs vai nepareizs? Nebūt nē,” uzskata Vordena.

Baznīca sola izvērtēt

Katoļu Baznīcai ir jāveic rūpīga sevis izvērtēšana un jāatzīst kļūdas, kas noveda pie pedofilijas skandāla, tā publiski atzinis pāvests Benedikts XVI.

“Mums sev ir jāvaicā, kas ir bijis nepareizs mūsu sprediķošanā, tajā, kā mēs kopumā veidojam kristieša būtni, ja ir pieļauts, ka notiek kaut kas tāds,” uzrunājot klausītājus Romas kūrījā, sacīja pāvests. Savā runā Benedikts minēja kaunu, ko izraisījusi pedofilijas krīze, un norādīja, ka “šis pazemojums mums ir jāuztver kā pamudinājums uz patiesību un aicinājums atjaunotnei”.

Tas, ka priesteri izmantojuši bērnus, ir kaut kas “neiedomājams”, sacīja pāvests. Izmantošana bērnos rada “dziļas brūces”, tās paliek kā “rētas” uz visu dzīvi. Tomēr pāvests arī norādīja – vainojama notikums ir kā Baznīca, tā arī “mūsu laika konteksts”.

“Pastāv bērnu pornogrāfijas tirgus, un to, kā šķiet, sabiedrība arvien vairāk atzīst par normālu,” piebilda Katoļu Baznīcas galva.

Jaunajā gadā attiecības ar Dievu jaunā kvalitātē!

MORISS VENDENS

Ticība **KAS DARBOJAS**

GARĪGI LASĪJUMI KATRAI DIENAI

Viens no Morisa Vendena pazīstamākajiem darbiem izdots jaunā tulkojumā. Caur saistošiem ikdienas lasījumiem autors pievērš uzmanību galvenajam kristietības jautājumam – personīgām attiecībām ar Jēzu Kristu. Grāmatā iekļauts arī Bībeles lasīšanas plāns visam gadam.

Citas izdevniecības PATMOS piedāvātās grāmatas:

